

METHODUS CONVERSANDI
CUM
DEO.

Det är:

Kort dock grundelig

Wiledning

Til en

Stadig Umgångelse

Med

S S S.

Zemte et Företal, om Förberedelse dertill,
samt huru mången, genom sielfwål-
lande förhinder, stänger sig derifrån.

Ny Uplaga.

WASA, 1776.

Tryckt hos Georg Wilhelm Lundicer.

METHODUS CONVARIANTI

CUM

D. H. O.

1776

1776

1776

Imprimatur

JOH. ROSENADLER.

1776

1776

1776

1776

Nåd och Frid af Gudi wår om Fader
och Frälsaren Jesu Christo ware
med dig, min käre Läsare!

Då jag närvarande forta Anledning
til et stadigt Umgänge med Gud
täncker dig i händerna gifwa, för-
komma mig genast twänne slags folk, hvil-
ka härutinnan ifrån rätta medelvägen och san-
ningen, antingen til höger eller vänster, af-
wika. Den ene, inöfd i säkerhet, inbillar
sig hafwa hwad han intet hafwer, och på så-
dant sätt aldrig kan få: Och den andre, för-
sänkt i klenmodighet, fruktar sig hafwa förlo-
rat hwad honom icke är fortagit, och kan på
det sättet, om han derutinnan förblifwer, och
intet af Evangelii löften låter sig draga til en
sann förtröstan på Guds Nåd i Christo, hin-
dra den kånbara kraften och tröstande känslan
af det goda, som han redan (fastän ovetandes)
äger, och högst önskade hos sig finna. Den
ene tror sig stå i nåd och förening med Gud,
och förtörnar samt bekrigar honom dock alla
ëgnablick; den andra tänker sig wara förkastad
ifrån all frid och wänskap med Gud, och Gud
ser dock med aldraömmaste hiertelag på honom.
Den ene rosar sig at tala ofta och dageligen
med Gud, och wänder dock ryggen til honom,
och

Företal.

och hörer icke et ord hwad Gud säger, utan håller ouphörligen kärliga samtal med de föregångeliga creaturen, samt alla Guds fiender; den andre tilstoppar sina öron, täcker sina ögon för alt det förgångeliga, och längtar endast höra och se Gud, men tycker dock Gud hafwa bortwändt sit ansigte och tillyckt sina öron för honom, ropar och trångtar efter Gud stadeliga; men tycker, honom hwarken wilia höra eller swara sig; der likwäl Gud ouphörligen talar med en sådan siäl aldraförast, och hörer, ja och räknar des tårar och suckar. Den ene håller sig nog skickelig och wärdig at tala med Gud; den andra skattar sig owärd, at jorden honom skal bära, mindre fördristar sig uplysta sina ögon til himmelen. Bägge dese fela nu wida: bägge wika, fastän på olika sätt, ifrån sanningen och rätta wägen. De förre äro de werldsligt och körligt sinnade; de senare äro de arme anfäktade och klenmodige siälur.

Jag framgifwer här en kort och grundelig underwisning til et stadigt Umgånge och samtal med Gud; men huru skickelige skola de deres til wara, som hwarken känna eller med alswar söka Gud? De der nalkas honom med sin mun, och hedra honom med sina läppar, men deras hiertan äro långt ifrån honom: De der läja sig känna Gud, men med gerningarna ther förneka. Eller på andra si dan: Huru skola de twiswelaktige och mistrosstands

Föreläs.

stande hiertan få smaka trösten af Guds liusliga närwarelse och faderliga hiertelag, så länge de icke wända sina ögon til Nådastolen Jesum Christum, utan anse Gud för en stadig förskräckelig wredet domare?

Hwad nu 1) de förra angår: så måge inga uppenbara fräcka syndare trösta sig, wid sina af blotta wanan öfwade böner, sånger och andra utwärtens kyrko seder, at de derwid hafwa samtal och Umgänge med Gud: ty om sådana heter det, Joh. 9: 31. "Gud hörer icke syndare, utan den som är Gudfruktig och följer hans wilja efter, honom hörer han. Kötsligit sinne är en fiendskap emot Gud, efter det icke är Guds Lag underdånigt, icke kan det eller. Ja, de kötslige kunna icke wara Gu i tücke Rom. 8: 7. 8. Och den der älskar werlden, i honom är icke Fadrens kärlek 1 Joh. 2: 15. Gud är kärleken: och den som blifwer i kärlekenom han blifwer i Gudi, och Gud i honom 1 Joh. 4: 16. Hwad wi hafwe sedt och hört, det förkunom wi eder, på det ock i skolen hafwa sällskap med oss, och wårt sällskap skal wara med Fadrenom och hans Son Jesu Christo. Gud är et lius, och intet mörker är i honom: om wi säge oss hafwa sällskap med honom, och wandrom i mörkret, då liugom wi, och göröm icke sanningen; men wandrom wi i liuset, då hafwe wi sällskap inbördes 1 Joh. 1: 3. 5. 6. 7. Derpå wete wi, at wi kännom

* 3

"ho"

"honom, om wi hålle hans bod. Den som
 "säger: jag känner honom, och håller icke
 "hans bod, han är en liugare, och i honom
 "är icke sanningen. Men den som håller hans
 "ord, i honom är sannerligen Guds kärlek full-
 "komligen: och derpå wete wi, at wi ärom i
 "honom; den der säger, jag blifwer i honom,
 "han skal ock wandra såsom han wandrade i
 Joh. 2: 3. 2c.

Betänker då, med hwad för troget och
 troende hierta en sådan kan tala med Gud,
 såsom sin älskelige Fader, som ännu icke i en
 sann bottfärdighet och med den sanna tronä
 omfattadt och anammatt Guds nåd i Christo,
 och ätså ännu icke hafwer Christi Andä, som
 wittnar med hans andä, det han är et rätt
 Guds barn, och i honom ropar Abba Käre
 Fader; utan om sådana lyder ännu Christi
 utsägo, af Joh. 8. I ären af den fadren die-
 wulen, ty des geruingar gören I. Huru
 wilja då dese kalla Gud sin Fader, och läsa
 et enda Fader wär som äst i himlom? Huru
 wilja de ropa til Gud i himmelen, de der icke
 hafwa et himmelskt, utan et jordiskt sinnat
 hierta, och icke med Paulo kunna säga: Wår
 umgängelse är redan i himmelen, utan twärt
 om, på jordene födra et diefla eller blott jordiskt
 och werldsligit sinnat lefwerne? De der icke
 ära, helga och älska Gud, utan wanhedra
 hans Namn, med alt sit lefwe ne; hålla bu-
 ken för sin gud, ära och älska werlden, låta sig

sig intagas af ögonens och kötsens lust, samt et högfärdigt lefwerne: hafwandes således icke Guds, utan satans och werldens rike uti sina hiertan, och såsom syndenes trälar söka detta mörksens rike alt mera at uprätta, förföra och stadfästa; görandes uti all ting deras egen och icke Guds wilja; och i samma anda både söka och förtära sit dageliga bröd; fortfara natt och dag med honom, som är en mandräpare af begynnelsen, at hata, förfölja och aldrig förlåta sin arma nästa; deraf de och alla ögnablick störta sig sielf i frestelser, och af sina onda lustar snärde och öfwerwundne warda: så at de äfwen på slutet, i sådant sinne och på sådant sätt, aldrig kunna frälstewarda ifrån den onda och alt ondt, utan få del och ewig gemenskap med den, som de i hela sin lifstid tient, ärat och omgäts med. Det förskräckeligt Amen! Hwad äro då alle sådanas ceremonialiska munplappringar eller förmente böner och samtal med Gud? Nej! en idel styggelse inför honom. Han säger til dem: Wi tager du mit förbund (neml. at kalla mig Fader och nämna dig mit barn,) hwi tager du detta mit förbund i din mun, emedan du dock hatar all tucktan och barna-aga, och wil ej lefwa efter min, utan efter din egen wilja? Det är ingen så blind Hedninge, som icke wet en Gud wara til och den böra tilbedjas; men efter "de icke akta hafwa Gud i kånslö, icke ära, tro och lyda honom, såsom en

Söretal.

"Gud, så hielper dem deras blotta Herre,
"Herre ropande alsintet;" utan de få til svar:
"Sannerligen jag känner eder icke". Deras
bön går ej af den lefwande tron, som, grun-
dad på Christi förwärfwade rättfärdighet, är
werkande genom kärleken, och är altså idel
synd och styggelse inför Gud. "Den sit öra
"afvänder til at höra (lyda, göra) Lagen,
"hans bön är en styggelse Ordpr. 28: 9. Her-
"ren är långt ifrå de ogu' aktiga, men de rät-
"färdigas bön hörer han Ordsvr. 15: 29. När
"en beder, och åter bannar, huru skal Herren
"bönhöra honom? Den sig twär, när han
"wid en bödan kommit hafwer, och kommer
"åter wid honom igen, hwad hielper honom
"hans twagning? Alltså är den människa,
"som för sina synder fastar, och syndar ju altid
"igen: Ho skulle hans bön höra, och hwad
"hielper honom hans fasta? Syr. 34: 29. 30.
31. Dertfore säger ock Gud om sådana bedja-
re och deras förmenta bön: "Min Siäl hatar
"edra nymånader och årstider: jag är ledse
"derwid, jag ärkar icke mer lida dem. Och
"om Jän uträcken edra händer, så bortgömer
"jag dock min ögon ifrån eder; och om Jän
"mycket bedjen, så hörer jag eder dock intet,
"Ef. 1: 14. 15. Haf bort dina wifors bulle
"ifrån mig; ty jag ärkar icke höra dit Psaltars
"spel Amos 5: 23.

Men hwad hindrar då, at de icke warba
bönhörde? "Eder ondskas åtskiljer eder och e-
"der

Företal.

"der Gud ifrån hwarannan; och edra synder
"göma bort hans ansigte ifrån eder, at I icke
"hörde warden Esa. 59: 2. läs widare til 16. v.
Huru skal man då komma til sådant sals-
skap med Gud? "Nalkens Gudi, så nalkas
"han eder. Rener edra händer, I syndare,
"och rensar eder hierta I ostadige. Warer e-
"lände och sörjer och gräter; edert löje wände
"sig i gråt, och glädjen i sorg. Förnedren es
"der för Herranom, så skal han eder uphöja
"Jac. 4: 8. 9. Begiorder eder sinnes länder,
"och warer mycktre, och sätter fullkomligt
"hopp til den nåd, som eder tilbuden warder,
"genom Christi uppenbarelse, såsom lydaktig
"barn; och ställer eder icke såsom tilförende,
"då I uti säwitsko lefden efter begärelsen: u-
"tan efter honom, som eder kallat hafwer och
"helig är, warer ock I helige uti all eder um-
"gångelse 1 Petr. 1: 13. 16. Weten I icke,
"at edar kropp är dens Helge Andas tempel,
"som är i eder, hwilken I hafwen af Gudi,
"och ären icke edre egne? Ty I ären dyrköp-
"te; derföre priser nu Gud uti edar kropp och
"i edrom anda, hwilka Gudi tilhöra 1 Cor.
"6: 19. 20. Drager icke uti främmande of-
"med de otrogna; ty hwad hafwer råtfär-
"digheten beställa med oråtfärdigheten? El-
"ler hwad delaktighet hafwer liuset med mör-
"kret? Eller huru förlikta sig Christus och
"Belial? I ären lefwandes Guds tempel,
"såsom Gud säger: Jag wil bo uti dem, och
"wandra

"wandra uti dem; och jag wil wara deras
 "Gud, och de skola wara mit folk. Derför
 "re går ut ifrå dem, och skiljens ifrå dem,
 "säger Herren, och kommer intet wid det o-
 "rent år, och NB. så skal jag undfå eder:
 "och wara eder Fader, och I skolen wara
 "mina söner och döttrar, säger allswäldige
 "Herren 2 Cor. 6: 14. Frälsaren sielf säger:
 "Joh. 14. Den mig älskar han warder häl-
 "landes min ord, och min Fader och jag sko-
 "la komma och blifwa boendes när honom".

Med et ord: Här fordras en sanfärdig
 omvändelse ifrån werlden til Gud; ifrån
 mörkret och köttens gerningar til liuset och
 Andans frukter. Wi måste korsfästa vårt
 kött, samt med lustar och begärelser, såsom
 de der Christo och icke werldene tilhöra. Wi
 äre i första fallet afwände ifrån Gud, och
 med våra sinnen bortwände til alla skapade,
 förgängeliga, fåfängeliga ting. Wi hafwe
 intet gerna umgänge med Gud uti vårt hier-
 ta, utan löpe hit och dit Jer. 14: 10. Cap.
 11: 10. 11. Derföre måste nu våra sinnen
 samlas tilhopa ifrån werlden och creaturen,
 som de hänga sig wid, och wändas om i-
 gen til Gud, som i våra hiertan wil hafwa
 sin bening. Och härtil hörer en helt ny fö-
 delse och förnyelse til alla våra begärelser,
 hug, sinnen, och at återfå det lif, som i
 Gudi är, hwarifrån wi, genom lustar i
 willfarelse äre afkomne. Drif ut alla så-
 dana

Företal.

dana köpare och säljare utur dit hierta, som
bör wara Guds tempel, så warder det Her-
ranom et rätt bönehus.

Altså måste då hiertat först renas, om
man wil komma til sådan härlig gemenskap
med Gud; ty allenast de renhiertade och
helige, och inga andra, skola se Gud. Math.
5. Ebr. 12: 14. och at de således, såsom rät-
te barn, måge kunna tala och omgås med
sin himmelska Fader, hwilket sker i den rätts-
ta, rena, sanna och lefwande tron på Gud
och hans nåd i Christo.

Enoch war den förste, som uti Skrif-
ten fädt witnessbörd om des heliga wandel,
och at han derutinnan hade med Gud en
stadig umgängelse, wardt också förty uptagen
til Gud; at lefwa i ewigt himla sällskap med
sinom Skapare; ty så lyda orden egenteligen
om honom: han wandtade utan återwän-
do eller oafstäligen med Gud: eller hade en
stadig umgånge med Gud. Afwen så heter
det ock om Noach, at han war en from
man och fullkomligen, och förde et Gude-
ligt lefwerne. Sammaledes lyda orden om
Abraham sålunda: Wandra städie för mit
ansigte, eller, låt din wandel stadigt wara
för mina ögon.

Hwad fördensful i denna korta Anled-
ningen talas om Umgängelse med Gud, så
sittes härwid redan förut til en fast grund,
at den, som wil plåga et stadigt umgånge
med

Företal.

med Gud, han måste först, genom den lefwande trona på Christum och föreningen i honom, wara Guds war himmelske Faders barn; på det ju ingen uti säkerhet må inbilla sig det hastwa, eller förmåta sig, det egenkraftigt företaga, med mindre han ju först hastwer fått witnessbörd om den nya födelsen, eller winlagt sig om at bekomma Guds nåd och barnaskap i Christo.

Men härtill kan ingen människa komma, om icke Gud först gör dertil begynnelse; äfwen som man ej eller kan något bidrağa till sin naturliga aflelse och födelse. Dock låter Gud icke eller människ n härutinnan något felas, som tienar at hielpa henne till samma nåd.

I sielfwa kallens ord ligger redan en dragande kraft till tronens upwäckelse och kallens lydaktiga följelse.

Herren befalte Abraham, han skulle gå utur sit naturliga fadernesland, ifrån slägt och förwanter, och utur sin faders hus, med widhängt löfte om sin rika wälsignelse; ja uti hans säd at wälsigna alla slägter på jordene. "Detta löftet anammade Abraham i trona, och genom trona wardt han, efter dens Helge Andes witnessbörd, Cbr. 11: 8. "Gudi lydig, då han blef kallad". Alltså försakade han fader, slägt och alt: och i det han, af tro och kärlek till Gud, försakade kärleken och lusten till alt annat, blef han i Guds

Företal.

Guds wänſkap och barnaſkap antagen. Då blef Adam (egenwiljan) i honom dödd, och Chriſtus i honom lefwande, ſamt han rättfärdig och et Guds käre barn.

Saledes befaller Gud och vår käre Frälsare, Jeſus Chriſtus, at wi förſt ſkolom göra bot, eller ändra våra begär och ſinnen, och tro Evangelium; derpå låtwar han himmelriket, ſom ingen ärfwa kan, utan de, ſom äro barn i Fadrens enfödda Son. Här fordrar Chriſtus, at wid ſinnets ändring, wi med Abraham ſkolom aflägga och förſäſka allt egit, det är, allt ſyndigt medfödt, och allt hwad orent af naturliga födelsen wid öf läder, war egensinnighet, luſta, ära, egen nytthet, kärlek, ſamt fader, moder, broder, ſyſter, ic. ſom wil hindra öf ifrån Guds kärlek och des umgänge; och ännu faſt mera, födslo-orten, werlden, med des luſtar; och deremot antaga Guds nåd i Chriſto, ſamt tro, at han är vår rätt Fader, och wi hans rätta barn. Göre wi nu det, warde på den ne falleten trogne, och anamme Herrans löfte med trona; bliſwom Guds kallelſe i ordet ydige, och gäm ut ifrån öf ſielf, från allt ſom är wårt eget eller werldene tilhörer, nemligen med wårt hierta, at det derwid icke bliſwer hängande; ſi ſå döer Adam eſter hand i öf; Chriſtus warder då i öf lefwande; och wi wardom i honom, och för hans ſkul, Guds käre barn, af Gudi födde, ändrade

drade til hierta, hug och alla sinnen, tankar, åthåfwor, ord och gerningar. Det är hwarom den heliga Skrift talar, at de "trogne" äro födde på nytt, icke af någor förgångelig säd, utan af oförgångelig, som är lefwandes Guds Ord, det ewinnerliga blifwer, och är predikat ibland oss om Christo "1 Pet. 1: 23. 25. 1 Cor. 4: 15. Jac. 1: 18. Gal. 4: 19. Philen. 10." Så måste wi fördensful, genom ordet, af Christo warda födde på nytt, trogne och Guds barn; då säger Gud: Wandra städse för min ögon såsom mit barn.

Herre wår Gud och käraste Fader, som oss så älskat hafwer, at du gifwit din enda Son i döden för oss, hämta oss också igen, at wi måge hemkomma til dig, så wele wi, såsom dine rätte barn, tiena, älska, prisa och lofwa dig utan ända. Amen!

Hwad nu 2) angår det andra folkslaget, som sielswe förhindra sig ifrån Guds aldralinfligaste Umgänge, nemligen de nederslagne, anfäktade och högt beknrade själar? Så sades, at de icke woro så fierran ifrån Gud, som de sig inbillade, utan at Gud stadigt talar och umgås med dem, fast de det icke kunna se, tro, höra eller märka. Med dem står ej eller så illa til, som de sielswe eller ock andre sig om dem inbilla. Dock emedant de äfwen hindra sig ifrån detta barnsliga alderlinfligaste förtroliga umgänget med Gud, och ifrån

Företal.

ifrån flera andra Nåde fattar, som Kristus dem förvärfvat; så är ock nödigt, at de til tronens frimodighet och seger måge upmuntrade och uprättade warda.

De måste besinna, hwad Kristus til alla sina Lärjungar sagt och säger: "Eder är nyttigt at jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugswalaren til eder: " När Herren en liten tid döler sig för de sina, et litet ögnablick öfvergifwer dem, så upväckas de deraf, des mer trängta och längta efter honom; och när deras tro och beständighet i kärleken således blifwer bepröfwad, då få de, i rättan tid, Tröstaren, den Heliga Andan; hwilken de, utan sådan innerlig och alfwarlig längtan, som är en tronens hunger och den bästa och sannaste bönen til Gud, aldrig fingo, uti deras kallförmiga wäsende.

De måste ock betänka, at alle Helige, hafwa måst gå genom denna mörka bedröfwelshens dahl, och at Kristus sielf dem derutinnan hafwer föregådt; derföre måge de ock wäl derwid säga: Om jag än wandrade i enom mörkom dal, fruktade jag mig dock intet; ty du äst när mig, din kapp och staf (Guds ord och löften, hwarpå jag mig stödjer) trösta mig.

De måste icke låta sit nuwarande besinnande intala sig om någon obarmhertighet hos Gud, utan håldre gifwa Gudi äran för hans

Hans stora obefristweliga nåd och kärlek, som
 han oss så oförtient och i wår största otvå-
 righet bewisar; och derhos bespegla sig i an-
 dra swagtrognas eftersyn, huru orätt och illa
 de efter det blinda förnuftet, hafwa dömdt
 om Gud och Frälsaren: fast JEsus war mit
 i skeppet, och bara han syntes sofwa, så be-
 gynte Lärjungarne i den minsta farau genast
 at ropa. Ack! hade de då allenast tänkt på
 Guds allmagt och trofärliga Faders hierta,
 aldrig hade de då så förskräckts; utan fast
 mera frimodeliga stungit: "När jag dig haf-
 wer, så frågar jag efter himmel och jord in-
 tet, om mig än kropp och siäl försmåttade,
 så äst du dock, Gud, alltid mins hiertans
 tröst och min del." Men det går ännu så til
 med dem swagom, när JEsus syntes et ögna-
 blick borta, så wilja de ej mer känna igen ho-
 nom, efter han underliga och otvånligt ofta
 uppenbarar sin ankomst och närwarelse: Lär-
 jungarne höllo honom en gång för et spökelse,
 då han kom gångandes til dem på watnet:
 så tänker också ännu mången bedröfwad JEsu-
 sum efterlångtande siäl; hon antager ofta
 hans kärliga besökelse för något ondt och wi-
 drigt. Dock käre siäl, inbilla och föreställ dig
 aldrig något omildt af den kärleks öfwerflö-
 dande Fadren, så länge du längtar efter ho-
 nom och icke helt wil öfwergifwa honom. Haf-
 wer du ock en tid öfwergifwit honom; så wändt
 om, i JEsu namn, med den förlorade sonen;

Företal.

gack i ånger och ödmjukhet med trogen bön tillbaka til honom; han lärer då wiserligtgen möta och omfamna dig med största kärlek och glädje. Väck! tro detta i Jesu namn!

Tänker på Christum: när han uti det aldrinwärafte tillståndet syntes öfwer gifwen af sin himmeliska Fader, talade och ropade han dock til honom; min Gud! min Gud! han kallade honom ännu sin Gud, då likwäl den orömmaste wreden brann öfwer honom, för våra synders skul. O härliga tronens ord: Min Gud! Följ du detta, du arme ansåktade själ, och twisla ingalunda.

Anteligen, så betrakta äfwen härwid, huru andre af sielfwa utgången hafwa berunnit sådana sina höga anråfningar så nyttige och högnöddige för sig, at de, efter deras wäl utfrändna kamp, aldrig noa hafwa kunnat derföre tacka den barmhertiga Guden. Hiskias sade wid sin förlofning: Jag wil tacka Gud i alla mina lifsdagar för denne min själs besdröfwelie. David beskriwer i den 116 Ps. et sådant sit stora elände; men utbrister derpå: War nu åter tihreds, min själ, ty Herren gör mig godt; han hafwer uttagit minn själ utur dödenom, mina ögon ifrån tårar, min fot ifrån fall; jag wil wandra för Herranom uti de lefwandes lande.

Krisdens och huaswalellens Gud tröste eder, I bedröfwade och klenmodige; han gifwe eder en frimodig Anda; han stärke eder

Företal.

swaga tro; förmere eder kärlek, och uppehålle edert hopp och tålmod, samt låte sit ansigte lysa, så warder eder hulpit!

Nu! jag wänder mig också litet til eder, I som genom trona på Christum ären förwisade, at wara Guds barn och Christi medarwingar; til eder, I enfaldige, och icke til de wälöfwade själar, som redan hafwa mycken nåd och erfarenhet i Umgångelsen med Gud, utgifwes denne korte och enfaldige Anledning. Sager ock I, icke til mistyckes, at jag något förut här om med eder talar. Jag tänker, uti en liten förberedelse, til eder och min egen widare upmuntring, föreställa denna wår Umgångelse med Gud, genom liknelse af et barn, som wandrar med sin fader eller moder, altid wistas hos eller om dem, håller sig til dem, och warder af dem älskat, födt, skött, ledt, fördt och dragit.

Enär wi fördensful, genom trona på Christum, äre Guds barn wordne, så är då Guds egen kallelse och befallning den första anledningen til Umgångelse med honom; såsom wi sådant af Abrahams exempel här ofwan förmärkt; och är äfwen til troendes, at Gud på lika sätt talt til Enoch och Noach, ehelt hade de wäl aldrig understådt sig, at plåga med honom en så noga och beständig Umgångelse. Och genom samma Guds befallning i ordet upmuntras äfwen ännu alle Guds barn, at de med lust och förtro-

stan

stan begifwa sig i Umgänge med honom. Der-
 emot de ogudaktige göra lika som Cain, den
 der, i sin ondsko och arghet, gick ifrån Her-
 rans ansigte: Men biuder Gud sina barn han-
 den, och säger: Wandra med mig; då väc-
 ker åter barnet honom sin hand igen, och sa-
 ger: Visa mig Herre din väg, at jag må
 wandra i din sanning. Swarpå Herrans
 swar lyder: Jag wil leda dig med min ögon.
 Här börjas då Umgängelsen med Gud, at
 barnet hänger sig, med barnslig tillförsigt och
 beständig kärlighet, wid Fadrens nådiga och
 söta löfte. Häruti består den rätta förtröstan-
 de Umgängelsen med Gud, då själen har sin
 fåra Fader i Christo alt jemt för ögon; för-
 ser sig til honom om all faderlig kärlek, om-
 wårdnad och nåd; tror at han icke allenast i
 andelig matto skänker oss i Christo rättfärdig-
 het, frid, frögd, lif och alt, som til gudaktig-
 het tienar, utan ock i det timeliga bewisar oss
 all faderlig försorg, meddelar oss uppehälle,
 förlofning ur nöd, samt beskydd emot fall och
 ofärd; ser honom alt stadigt på händerna, och
 afbidar i all stycke des faderliga tillsäjelie, at
 han wißerliga lärer göra och hålla hwad han
 låfwat. Men skulle då något komma i vä-
 gen, som wil förswaga eller hämma denna
 trösteliga tillförsigten, så tager barnet åter
 för sig des faderliga löften, och stärker sig
 dermed, ja kastar sig åter i des faderliga
 kärleks-arnar, wid allahanda påkommande

Företal.

nöd: Medan du min Gud och Fader är, ditt barn wil du alltid wara när, af faderlig godhet ic. Således hafwer et Guds barn stadigt en trogen Umgångelse med sin Fader i himmelen; mina ögon se alltid til Herren; ty han skal taga min fot utu nätet Ps. 25: 15.

Härwid är då äfwen 2. en stadig Kärleks-Umgångelse: En fader älskar ju sit barn; ja, mycket mer älskar vår kära himmelske Fader de sina; ty han är sielstwa kärleken. Christus sielf försäkrar oss: Fadren sielf hafwer eder kär, efter det I haden mig kär Joh. 16: 27. När nu et Guds barn förspörjer och förstår sin Faders kärlek; så älskar det honom igen. När Guds kärlek til oss blir utgiuten i våra hiertan genom den Heliga Ande, som oss gifwen är; så, ja då upwäcker den en ren genkärlek til honom; såsom Guds Ande äfwen dertil upmuntrar oss: Älskom honom; ty han hafwer först älskat oss i Joh. 4: 19. Så wandrar då et barn i kärleken til sin fader, och des stadiga umgångelse sker i ren och liuslig kärlek. Ingen warder så högaktad, som des himmelska Fader: Sjålen hänger sig alltjemt wid honom, med innerlig begärelse och längtan at kunna älska honom allt mer och mera: Jag far fast derefter, at jag honom fatta må, som jag ock fattad är af Christo Jesu Phil. 3: 12. Man begär då
al

Företal.

aldrig mer, at älska något, som kan fränka eller hindra kärleken til sin himmelska Fader: Sjålen frögdar sig mer öfwer honom, än at alla creaturen och werldenes egodelar: Ingen glädje är henne så söt och fullkomlig, som den hon hafwer uti denna sin Fader: Ingen brud kan hafwa så förnöjligt umgänge med sin Brudgume, som den själen, hwilken hafwer umgängelse med Gud uti kärlek: Deremot är henne all werldslig frögd illa luktande, och hon kan ej frögda sig i creaturen, annars än med fruktan och bäs-wan: Låter den käre Guden henne märka en kärleks-wink, så fattar hon honom om halsen, och kysser honom med barnslig wördnad, ja faller honom til fötterna och tackar honom hierteliga: När Fadren pröfwar nödigt, at aga; kysser hon både handen och riser: Fördöjljer han sig til en tid, blifwer hon likwål i Andanom hos honom, och, med hertans begär och trones hunger, söker så länge, til des hon åter finner honom. Sådant spörs icke allenast inwärtens uti själen, utan af henne utgå jemwål werkelige kärleksprof och betygelser: Säsom wår käre Frälsare gjorde altid hwad Fadrenom tackt war Joh. 8: 29. Öfwenså en själ, som står i liuflig kärleks-umgängelse med Gud, hon wil och må intet göra annat, än hwad honom tackes: Hon håller hans bud, af idel kärlek, och det är henne icke tungt eller beswärligit; men twärt

om, är alt det henne besvärlikt och bittert, som wil draga henne til owilja och olust emot Guds wilja, och hon arbetar med all flit, at röja sådant af wägen: Befaller Fadren henne älska bröderna, så bewisar hon sig wara förder ifrån döden til lifwet; ty hon älskar bröderna i Johan. 3: 14. ja, hon är til sådan kärlek des willigare, som hon wet, at hwar och en, som älskar honom som födde, han älskar ock den, som födder är af honom i Joh. 5: 1. Biuder Fadren henne den allmänneliga kärleken, och at älska sina fiender; så gör hon ock det med lust, och bewisar sig et rätt sin Faders barn, då hon är honom lik, som låter sin sol upgå öfwer onda och goda, och at hon i intet mål ställer sig oludig.

Uti sådan kärleks-umgängelse med Gud sker då 3. at barnet följer Fadren stadigt åt, och gifwer aft på alt hwad han wil och gör. Man ser med förundran, huru et barn, som är mycket ihop med sin fader, gifwer aft på all hans gerning, ord, åthäfwor, steg och gång, gör honom alt efter, så at man ofta kan se af sonen hwad fadrens handtwerke, syssla och lefwernes wis är; ja, så aldeles, at ock et menlös barn antager sin onda faders slemma art uti alla mål; som man, ty wärr, ofta med suckar måste se och höra. Frågar man då: hwarföre gör du det? så swaras i barnslig ensaldighet: min fader gör så.

så. Är det nu så beskaffat i werldene med naturen i onda och goda saker; hwi skulle ock icke i kärleks-umgångelsen med Gud det samma sig utwisa? Fördenkul säger Christus (hwaris förebild och stadige Umgångelse med Fadren wi wäl måtte alltid hafwa för ögon,) om sig sielf: Sonen kan intet göra af sig sielf, utan det han ser Fadren göra; ty alt det han gör, det gör ock Sonen. Derwid åter, om Fadrens förhållande emot Sonen, orden lyda: Fadren älskar Sonen och wisar honom alt det han gör, och wardet än wisanandes honom större werk, än desse äro, at I skolen undra eder derpå Joh. 5: 19. 20. O hwilka rätt hiertrörige och wedersqweckande ord om kärleks-umgångelsen med Gud; ty de bewitna huru, i en slik söt Umgångelse, sielen också ju längre ju mera både märker hwad Fadren gör, som ock besitar sig, at alltid göra honom det efter. Men här måste nödwändigt ögonen, samt deras lust och begär, uti en sann försakelse, wändas ifrån alla andra saker och kreatur, ja, ifrån oss sielf, samt ock ifrån hela werldenes eller alla människors onda sedwånjor, åregirighet, exempel och förhållande, som intet kommer öfwerens med Gud, och med det som han gör och wil hafwa giorbt. Man måste icke hårdswer gå til råds med fött och blod, eller det naturliga förnuftet, och all des werldsliga wißhet. Då lærer Guds wägar sedan icke synas enom wa-

ra galskap, eller hållas för orätt och lösligt, at, såsom vår himmelske Fader, äfwen älska och göra dem godt, som oss hata Matth. 5: 48.

Sielen läser då icke allenast alt jemt följa honom, utan ock äfwen 4. hänga och hålla sig til Gud, med all tolig benöjsamhet, såsom et barn til sin Fader, och icke lemna honom, ehvart han ock henne leder. Märker hon, at han ock går med sin enfödda Son in i mycken wedermöda, kamp, bedröfwelse, lidande, ja, i sielwa döden; så upmuntras äfwen hon deraf, fattar snart mod; och säger: Om jag än wandrade i enom mörkom (dödsens och bedröfwelsens) dal, fruktade jag intet ondt: ty du äst med mig Ps. 23. Hon wandrar alt fort med den kära Fadren, som Isaac med Abraham, drager sielf kärles elden och det söta korrens trä, deruppå hon wil låta sig Herranom helt upofras; undergifwer sig så fullkomliken hans wilja til dödsens band, som Isaac, då han, på sin faders förklarade wilja, trädde uppå altaret. Talar werlden och förnuftet deremot i sådan tanka: hwad batar det, at wi hållom hans bud, och förrom et strängt lefwerne för Herranom Zebaoth Mal. 3.? Hwad kan det bata oss, at wi löpe emot honom Job. 21: 15.? Hwartil tienar alt sådant? O wänd om: hwarföre wil du wäga dig i en så wär och mödosam umgängelse med Gud? Så swarar en Gud: älskande siäl med Ruths ord: Tala mig icke det

det i sinnet, at jag skal öfvergifwa Herran min Gud och hans wilja, och wända tillbaka igen ifrån honom. Dit han går, dit wil jag och gå; der han blifwer der blifwer jag och. Gud är min och jag är hans: Går han med mig i döden, så går jag med, och i grafwen lemnar jag honom icke; så sant som Herren lefwer: ingen död skal skilja oss åt; ty kärleken är starkare än döden: "Ho kan skilja oss ifrån Guds kärlek, bedröfwelse eller ängest, eller förföljelse, hunger, nakenhet, farlighet eller swerd? Säsom skrifwet är, för dina skul wardom wi dödade hela dagen: Wi warde håldne säsom slaktefår: men i alt detta öfwerwinne wi, genom honom, som oss älskat hafwer. Ty jag är wi; derpå, at hwarken död eller lif, eller Änglar, förstendöme, wäldigheter, eller de ting, som tilkomma skola, eller höghet, eller diuphet, eller något annat kreatur skal skilja oss ifrån Guds kärlek, som är i Christo Jesu wår om Herra.

Uti denna kärliga Umgångelsen finnes och s. det aldräusligaste samtal. Hos de älskande är deras samtal et af de största nöjen: och själen hafwer ej eller någon sann Umgångelse med Gud, så framt hon intet plägar med honom et förtroligt samtal, jag menar i den låra bönen. David kallar det sins muns tal och sins hiertans tankar inför Herran Ps. 19: 17. Så hörer då en trogen och alswarlig bön til Umgångelsen med Gud, säsom et wäsendteligt

stycke deraf; och förstås härmed icke allenast de wanliga på wiß tid och stund anordnade böner, hwilka ock af David blefwo förrättade; han säger: När jag mig i söng lägger, så tänker jag på dig; och när jag upwaknar, talar jag om dig Ps. 63: 7. Jag lofwar dig sin resor om dagen Ps. 119: 164. Afswenså föll Daniel tre resor om dagen uppå sina knä, och bad inför Herran Dan. 6: 10. Utan ock förnemligast förstås härmed den stadigt warande bönen, efter Pauli förmaning: Bedjen utan återwändo i Theß. 5: 17. Hwilket är en ouphörlig själens längtan, at kunna tro på Christum, älska och tiena Gud och lefwa efter hans lag; såsom Augustinus säger, i utläggningen öfwer Ps. 87: Din stadige längtan efter det goda är en ouphörlig böneröst. Wil du ej uphöra at bedja, så wänd ej åter at längta. Ja, alle trognas förfarenhet witnar nogsamnt hirom, at så länge de äro begrepne i Umgångelse med Gud, och hafwa honom för sina hiertans ögon, så förblifwa de ock alt stadigt under suckan och böner, förnemligast innerligen, wid alla deras sysslor och förrätningar; så at när arbetet fordrar en hel människa och diup estertänka, hon ändå derunder uplyfter sit hierta til Herran, eller när hon måste bruka alla krafter til en saks utredande och werkstälning, hon dock straxt derpå församlar sig igen, och blifwer i sin hug hos Herren; såsom en troläswad brud,
 hwil-

hwilken jemwål då hon til kroppen måste wara fierran ifrån sin fåra brudgume, och med allahanda förrätningar syfvelsatt, icke des mindre i sit sinne umgås med honom, talar med honom i sina tankar, och behåller honom alltid i minne och längtan.

Si, en sådan umgängelse och stadigt samtal fins de älskande andarne emellan i naturlig måtto; huru mycket mera sker det med Christo och den älskande själen; ty hwad umgänge wore det, om man sutto tyst och stum? Derföre blifwer då et sådant Andans samtal med Gud, uti des umgänge underhållit genom medverkan och bistånd af Nådene och Bönene Andas, hwilken i de trognas hiertan werkar ouphörliga suckar; derpå Herreu afwen å sin sida swarar wår anda, genom sin Andas, med månaa sina söta tröstespråk och försäkringar om sin Nåd, samt ock genom verkliga hielp och bistånd i nödene.

Häraf flyter än widare 6. at i denne Umgängelsen med Gud, warder alltid hans wilja käriligen i akttagen, nemligen sådan som den i hans Ord tilkänna gifwes; emedan det Gudomeliga Ordets betraktelse jemwål är et hufwudstycke af Umgängelsen med Gud. Är då intet själen härwid stum och mällös, så är Herren det mycket mindre. Han gifwer själen sit Ord at betrakta; så snart hon får det samma för sig, så heter det: Det är mins Wåns röst Hög. B. 2: 8. Tala Herre, din
tie

tienare eller tienarinna hörer. Förnimmer hon då äfwen intet så snart Herrans röst, så heter det: Uck at jag höra måtte hwarad Herren i mig talar. Men så snart hon rösten hörer, gifwer hon med alfwar akt derpå, och betygar jemwål äfwer hans Ord sin lust, kärlek, frögd och wälbehag: Jag hafwer lust til Herrans Lag, och talar derom både dag och natt af Ps. 1. samt hela 119. och flerstädes. Hwilka språk alla lära oss, huru själen skal i Umgänge med Gud både tala och honom höra, samt hålla hans Ord i ärewördring. Warandes också detta enfannerligen dersöre nödigt, på det själen, i Umgängelsen med Gud deraf må weta skicka sig, at icke förwerka samma nåd. "Jag behåller ditt ord i mitt hierta, "NB. på det jag icke må synda emot dig Ps. 119.

Uck ja! det är äfwen 7. ännu en hufwuds sak, i sällskapet med Gud, nemligen en helig wördring och stadig kärleks-fruktan för honom. Et wälartadt barn blifwer gerna så wäl för sin faders ögon, som också, i alt sit görande och låtande, ser fadren noga på ögonen. Äfwen så wil också själen icke allenast hafwa inbördes sällskap med Gud, och ej wistas der han icke är, utan tager sig också noga i akt, at ei bryta honom emot, hwilket äfwen eljest skulle uphåfwa umgængelsen med honom. Fördenskul, när David beder om underwisning, at kunna wandra i sanningen, sätter han derhos: Behålt mit hiera wid det ena, at jag dit

Företal.

dit namn fruktar Ps. 86: 11. Swilket Gud äfwen fordrade af Abraham: Wandra för mit Ansigte och war upriktigt from. Denne lär ran predikade den gamla Tobias för sin son: "Haf Gud för ögon och i hiertat alla dina lifsdagar, och tag dig wara, at du icke samtycker i någon synd, och gör emot Guds bud Tob. 4: 6." O! et skönt aftryck af den sanna Gudsfruktan, eller wördsamme wandringen med Gud; ty deruti består den sanna Gudsfruktan, at man tager sig i akt, det man intet syndar emot Herran; såsom det står tydeligen annorstädes: "Gud är kommen, at hans fruktan skal wara för edra ögon, at I icke synden Exod. 20: 20."

Til denna heliga och barnsliga fruktan, i en stadig Umgångelse med Gud, kommer äfwen 8. detta, at själen alt jemt gifwer akt på sig, och öfwerlägger wid sig sielf: Är det wäl rätt hwad jag nu tänker, talar eller gör? Wil min Gud det ock hafwa? Kan jag det för honom förswara? Kan jag göra det i Jesu namn? Ja, fast det icke i sig sielf synes syndigt eller fördomligt, männe denne gerningen eller detta sällskapet dock icke hindrar mig, at stadigt wara i umgänge med min Gud, eller ock helt gör mig dertill ofickelig, och det förstöret? Och således gifwer själen akt icke allenast på sig och sit werk, utan ock på ordsakerne, afseenderna och arten; noga präfwandes til hwad ända hon det eller det gör, om sakerne,

Företal.

ne, sättet och medlen dertill äro Gudi behagelige. Och der hon förmärker sig icke hafwa varit trogen hos Herren, utan wårdsblöst för-gåtit hans närwarelse, så inställer hon sig genast åter för des Ansigte, och der bepröfwar både tankar, ord och gerningar; anropar honom derwid: "Utransaka mig Gud, och få
"weta mit hierta: Bepröfwa mig och förnim,
"huru jag menar det: och se til, om jag är
"på enom ondrom wäg, och led mig på den e-
"wiga wägen Ps. 129: 23. 24."

O! wäl är en siäl, som sådan barnslig wördande och kärligt fruktande Umgångelse stadigt hafwer med Gud; ty hon låter då alskintet, som timeligt eller skapat är, afwända och söndra sig ifrån honom, skönt kroppen med aldrig så många och stora, nödiga och lossliga förrätningar eller embets-sysslor hade at skaffa. Et kärligt barn låter aldrig sina leksaker (hwilka äro des sysslor) så intaga sig, at det icke alt jemt kastar ögonen på modren, och lemnar alt, om det ser henne gå ut, samt wil håldre följa henne; ja, under lekandet har det fader eller moder så i minnet, at det af sina leksaker eller däckor afbildar altid någon at föreställa modrens person, med den det talar och gör alt som modren med sig plägar tala och handla. Si, så går det afwen med et älskande Guds barn; den kärliga umgångelsen med honom blifwer ofrånkt mit under creaturens lossiga bruk och nytjande,
De,

Företal.

de, ty den kan ej tåla eller tillåta, at man warder wid kreaturen fasthängande, eller i deras kärlek förvecklad; utan fast mera tie-
nar all ting dem til bästa, som Gud frukta:
Kreaturens anskådande, lust, smak, åhörande och andra nyttige bruk draga enom til Gud; han blir synter, känd och lofwad uti alt, hwad oss för ögon och i hiertat förefommer; man smakar hans ljuflighet, röner des wän-
skap och kärlek, betänker des skönhet, san-
ning, allmagt ic., så at man under alt så-
dant kan i sanning säga: Likwäl blifwer jag allestädes wid dig Ps. 73: 23. Ja, hela naturen, som förr drog själen bort, dra-
ger henne nu til Gud. Af de lekamliga ting låter hon leda sin hug in på de andeliga, af de synliga på de osynliga, af de förgån-
geliga på de ewiga; äfwen som Herren Chri-
stus i liknelser af allahanda jordiska och ut-
wärtens werk och saker, ja, wid alla förefal-
lande samtal, med sit exempel, oss det lärdt hafwer.

Si, således kan et Guds barn stadigt förblifwa i sällskap med Gud; men dock icke af egen kraft, utan genom Guds nåd. Dock är ej meningen, som kunde man, här i lifwet, utan alt felande och fallande, förblifwa i stad-
ig wandel inför Gud. Wi se ju, at et barn, som fast det ledes af modren, kan likwäl slin-
ta och snafwa, så at om det icke städse fast-
hölts af modrens hand, skulle det göra et
far-

Företal.

ligt fall, ja ifrån henne afkomma, fara will, trotna, samt helt omkomma. Så kunde och lätt ske med den arma själen, om hon blir säker eller förlorar Guds ledande och tänker: jag skal aldrig omkull ligga; ack! man får altför snart då ropa: När du fördolde dit ansigte, så försmågtade min själ. Men der wi icke drage uti främmande och med de otrogna, at leswa syndenes och lustans trälar, och med våra sinnen hafwa umgänge med werldenes förgängeliga lustar, utan gån ut ifrå dem; så hafwer man den förman deremot hos Gud, 1. at då man, under stadigt wakande och umgänge med Gud, betänker sit elände, flyr alla gudaktighetenes hinder, och derjemte lyckar:

Fader, hielp dit foster matta,
Som på swaga fötter står;
Mig wid handen nådigt fatta,
Til des nåden öfvergår.
Led mig som dit kära barn,
At ej fiend' i sit garn

För der hiertat snåra, fälla,
Som sit hopp på dig må ställa.

Så svarar Herren: "Frukta dig icke, jag är med dig: Vik icke af; ty jag är din Gud; jag styrker dig, jag hielper dig, och jag håller dig wid maot, genom mina rättsfärdighets högra hand *Es. 41: 10.*

2. O! huru gerna wil köttet reta och, at tänka åter på de Egyptiska kött-grytorna;
huru

Företal.

huru lätt kan man här tråda öfver Guds kärleks skrankor, om icke Gud hölt sina ögon öppna och vakade öfver oss: men hans kärlek til de sina är så stor, at han icke låter dem gå efter deras köts lusta, eller råka på ond väg; utan ifrån alla fall och fel leder och förer dem straxt til rätta igen, dels igenom innerlig öfvertygelse, dels och genom in- och utvärtes tucktan och aga, så at de måge sig snart betänka, och tråda på rättan bahn, at wandra och wara i stadig Umgångelse med sinom kära Fader. "Af Herranom warder sådana mans gång främjad, och han hafwer lust til hans väg. Om han faller, warder han ej bortkastad; ty Herren håller honom wid handen Ps. 37.

3. Tröttnar man, af människlig swaghet; så heter det: "De ynglingar warda trötte och upgifwas, och de kariske män falla, (förstå dem, som trösta på egne krafter, förstånd och wisdom) men de som wänta efter Herren, de få en ny kraft, så at de skola upfara med wingar, såsom örnar; de skola löpa, och icke upgifwas; de skola wandra och icke trötte warda" Es. 40: 30. Ja, han lemnar dig icke på wägen, utan låter dig erfara samma hielo, som ganska trösteligen finnes i 5 Mos. B. 1: 31. upteknad om Israel: "J öknene hafwer du sedt, huru Herren din Gud, dig burit hafwer, såsom en man bär sin son, i allom dem väg der J wandra"

"drat

"drat hafwen intil des J til detta rummet
"komne åten". Trösta dig vidare af liknel-
sen om den troгна Herden, som samlar lam-
ben i sina armar och drager dem i sit sköte.

4. Råkar du i fara och nöd, klaga den
för din himmelska Fader: haf honom stadigt
med och hos dig. O! han öfvergifwer dig
aldrig; han swarar dig tröstelige: "Om du
"går igenom wata, wil jag wara när dig,
"at strömarne icke skola dränka dig; och om
"du går uti elden, skal du intet bränna dig,
"och lågan skal intet bita på dig; ty jag är
"Herren din Gud, den Helige i Israel, din
"Frälsare" Es. 43: 2.

5. Om wi ock, under sådan Umgångelse
med Gud, måste wandra genom den mörka
dödsens dal; så är dock Gud när oss, hans
Ords kapp och staf tröstar oss. "Lefwe wi, så
"lefwe wi Herranom; dö wi, så dö wi Her-
"ranom; ehwad wi lefwe eller dö, så höre
"wi Herranom til". J Jesu jag här lef-
wat har; J Jesu jag ock hådan far.

Enär en Sjal nu således lärdt känna sin
himmelska Fader, och plågar et stadigt Um-
gänge med honom; då är en sådan lefwande
kännedom henne det ewiga lifwet; då är hon
et rätt Guds barn; då lefwer hon, dock icke
hon, utan Kristus i henne; då smakar hon
det sanna nöjet, försmaken af all ewig lycksä-
lighet. O! huru skulle hon då mera lystna
efter någon jordisk wällust? Swad tycke och
be-

begär skulle hon fatta til någon förgängelig ro?
 Huru skulle hon med den förlorade sonen kunna
 öfvergifwa sin käraste Faders liusliga Um-
 gänge, och söka wällustiga, yppiga och få-
 fängeliga människors sällskap, samt låta sina
 sinnen förlustas af werldsliga lustar, de der
 alle omsider förbytas uti swina-draf? O!
 huru kan den, säger jag, som fådt smaka
 huru söt och liuslig Herren är, sedan finna
 någon lust och nöje i de dåraktiga werldenes
 förnjelser, de ware sig antingen gröfre, el-
 ler sådane, som af somlige hållas för medel-
 ting? Såsom spel, dans, skämtaktigt gäck-
 ri, öfverflöd och fräselighet i mat och dryck,
 lösaktiga kläder, samt allehanda wällustiga
 saker och tidsfördrif ic. Ty fast en oförfaren
 icke tror eller håller sådant för synd; så borde
 man dock fly och försaka alt detta för den
 anledning; som de gifwa til de grofwaste
 synder, eller ock för det oundwikeliga förhin-
 der, de oss göra at kunna komma eller blif-
 wa i sann Umgångelse med Gud; ja, efter
 de i grund förstöra och göra et sådant Um-
 gänge och samtal med Gud helt omöjeligt.
 De intaga våra sinnen så helt, at de icke
 ens lemna oss den ringaste andakt, at til
 Gud bedja et enda Fader wår, mindre til-
 låta oss en stadigwarande innerlig bön, sam-
 tal och umgångelse med Gud. Man klagar
 i gemen, sig ej hafwa andakt, och ej kunna
 hålla tankarna tilhopa under sit bedjande;

men orsakerne dertill tror man ej, eller wil skaffa dem af wågen. Åro icke tankar och sinnen redan upfyldte med lust til så mycket wål, lustigt jordiskt lapperi, at man intet kan tänka på annat? Ingen kan tienna två Herrar: Christus och Belial sammas icke tilhopa. Man öfwar sig så litet, at wilja hafwa lust i Herranom, eller tänka på honom, all sådan öfning hålles för onödig; hwad under då, at så länge man finner behag i fåfängeliga, wällustiga, yppiga saker och öfningar, man då hafwer en leda för den söta och hälsosamma Umgångelsen med Gud, och äfwen dertill finner sig så oförmögen? Ja, ja, äfwen deraf, at de måste rätt gemensamligen och trohiewtat omgåås med werlden och des lustar, ja med sielfwa diefwulen och des wäsende, hwilket de dock uti Döpselen hafwa utläsawat at försaka, men nu dock föras som fångar i hans snaror, fast de i sit förblindade förstånd det hwarken tro eller märka; så kunna de ock emedlertid icke få eller förblifwa i den ringaste sanna Umgångelsen med Gud, eller bedja en enda behagelig bön inför honom. Ack! så må då hwar en Siäl, för sin ewiga salighets skul ej längre twifla eller twista, om sådana hinderliga saker äro synd, och icke längre gå derom, med fött och blod til råds, utan fly dessa förhinder, såsom sielfwa diefwulen, medan de ju förstöra wårt ljufliga sällskap med Gud, hindra oss, at blifwa delaktige af Guds natur, och

at undfå all den kraft, som til lif och Gudaktighet tienar 2 Pet. 1. Ty huru är möjligt, at när folket hafwa så mycken styggelse i och om sig, Gud då skal kunna eller wilja bo uti dem, och wandra uti dem 2 Cor. 6.? Kan man ej annars pröfwa sit tillstånd och känna sig sielf, så läre man at känna sig af sit umgänges folk; ja, sannerligen, lika söka lika. Huru swårt, ja omöjeligt det är för den, som trågit inlåter sig i mångahanda onödige umgången med werlden och ogudaktiga människor, at också ändå kunna plåga Umgånge med Gud, det tror ingen, utan den, som i erfarenheten det märker, då man börjar trängta efter Guds närwarelse, och wil öfwa sig deruti. Ty af dem ogudaktigom kommer odygd, och den der rörer wid riäru han betmirtar sig deraf. Iffwenså, den utan nödfall har sällskap med ogudaktigt eller werldsligt sinnadt folk, han kan aldrig få Jesum boende i sit hierta: I lika måtto de, som äro så förpicade på det timeliga, at de dageligen göra sig mer möda och arbete, at skrapa än mera tilhopa i werldene, de kunna äfwen så litet, i deras girighet, umgås med Gud, som en kan wara tillika både hemma hos sig i ro, och i största buler på torget.

Grunden til denna omöjligheten hos de gudlösa och säkra föraktare är, at såsom detta arma folket intet äro födde af Gudi, u-

Företal.

tan äro ifrån sin nya födelses stånd, kraft och werkan affalne, så kånna de ej eller honom såsom en Fader, och måge så ogerna umgås med honom, som et barn med en främmande Man.

Men gifwe Gud, at hans barn icke äfwen måtte bemånga sig i mångahanda sådana saker och sällskap af hwilka deras tankar warda förströdde, och at de, i deras swaga tillstånd, icke måtte taga sig för stor frihet och inlåta sig i onyttiga ting, under förewändning, det wore allenast et tilläteligt förlustande, så at de deraf så småningom warda ledsne wid den alfwarliga Umgångelsen med Gud och kärleken til hans Ord!

En gång måste man likwål med alfwar och werkeligen uphöra, at umgås med sådana, som Gud sielf förklarar för oäkta, werldenes, diabulens och mörksens barn; så framt man wil få sällskap med Gud och hans änglar samt all helgon. David säger: "Jag sitter icke när de fåwitste människor, och hafwer icke umgänge med de falska: Jag hatar de ondas församling, och sitter icke när de ogudaktiga". Derpå följer: "Jag twår mina händer i oskyldighet, och håller mig, Herre, intil dit altare". Så måste det wara: wil man hafwa Umgångelse med Gud, så måste icke allenast alt det werkeliga onda, utan ock alt det, som det goda hindrar, med alfwar undflys. Swar och en bättre sit wäsende i sann
bot:

botfärdighet, och bemöde sig om Guds barmhärtighet, genom nya födelsen, som förbemalet är. Så snart man då har lärdt känna Gud, såsom sin Fader i Christo, så lärer man ingensstädes håldre vilja vara, än hos honom; lika som äfwen de små barnen, så snart de känna fader och moder, vilja de helst wistas i deras armar och sköte.

Nöjet, frukten och nyttan af et sådant sällskap med Gud är obejkrifwelig; ty här ätnutes redan, uti en ljuflig försmak, de himmelska häfwer, och den tilkommande werldens kraft Ebr. 6: 4. Det intet öga sedt häfwer, och intet öra hört, och uti ingen människos hierta stigit är, det häfwer Gud beredt dem som honom älska; men of häfwer Gud det uppenbarat genom sin Anda 1 Cor. 2. Herren Gud skal bo med of, och wi skole vara hans folk, och sielfwer Gud med of skal vara vår Gud" Apoc. 21: 3. Denna hans sälla gemenskap skole wi här få begynna, och der ewigt behålla och njuta i ewig fullkomlig härlighet och salighet. Amen! Halleluja!

Ack! så kommer då 'alle werldens ämbur och knäfallen för denna ewiga, kärligaste Fadren: Sätter alt edert hopp, i tro och kärlek til honom.

I werldslige sinnade, öfwer gifwer all sáfängeliga wällust; kommer hit; och smaker, huru ljuflig Herren är.

Företal.

J förlagde, kommer hit, här möter eder Herren sielf, med uträckta armar, och til eder ropar: "Kommer til mig, J alle som är beten och betungade åren, jag wil wedergweca eder; tager på eder mit of, och lærer af mig; ty jag är mild och ödmjuk af hiertat, och J skolen finna ro til edra själar".

J öfrige Guds barn och wänner, niuter, genom eder J Esu, uti frid, frögd och rolighet edert öfwersälla sällskap med Gud, eder himmelske Fader!

Lofwer fördenkul alle Herren och tacker honom; ty han är mild, och hans godhet warar ewinnerliga!

Härtill låter nu närwarande forta Anledning om en stadig Umgångelse med Gud, wara eder en widare upmuntring; hwartil jag önskar, den måtte wara eder allom wälsignad!

Kort och grundelig Anledning
Till en
Stadig Umgångelse med Gud.

Wishetenes 8: 16.

Man ledes intet wid des (wishetenes) umgångelse, eller hafwer olust med henne, utan håldre lust och glädje.

Srösteliga tiktalar oss Apostelen Johannes i des 1 Epistels 1: 3. 4. der han säger: Swad wi hafwe hört och sedt, det förkunnom wi eder, på det I skolen hafwa sällskap med oss, och vårt sällskap skal wara med Fadrenom och hans Son, Jesu Christo. Och detta skrifwe wi eder, på det eder glädje skal wara fullkommen. Utwisandes dermed den stora lycksalighet, som

som wi redan här i lifstiden uppå jordene kunnom hafwa, nemligen at icke allenast vår umgångelse skal wara i himmelen och i sällskap med Gud, utan ock, at frukten deraf, nemligen vår glädje, skal wara fullkommen, det är, utan ända och ledsna, och icke såsom all werldslig frögd och lust är, förgängelig och ofullkommelig. Men den hel. Apostelen föreställer oss äfwen i följande orden, sättet och grunden til sådant, nemligen: Om wi säje oss hafwa sällskap med Gud, och wandrom i mörkret, det är, i mörksens gerningar, och icke hafwe Gud stadigt för ögon, som är et lius, och intet mörker är i honom, icke eller wandrom efter Guds Ord, som är et lius och en lyckta på våra wägar, då liugom wi, och bedrage oss sielf, med en falsk tro, och görom icke sanningen, utan då är alt vårt bäst förmentelstwerne idel skrymteri; men om wi wandrom i liuset och kärlekenom, såsom Gud är liuset och sielfwa kärleken, då hafwe wi sällskap inbördes, och wi kunnom då, såsom Guds rätta barn och delaktige af hans natur, wandra och umgås med honom; ty wi äre genom

Jesu

Jesu Christi Guds Sons blod renade af alla synder; Guds rike är då inwärtas Uti oss, det är, rättfärdighet, frid och frögd i den Helga Anda, samt allahanda Gudomelig kraft, som til lif och gudaktighet tienar, uti hwilket Guds Nåderike wi redan här på jordene börom och sålunda funnom, beständigt wandra inför Guds ansigte, eller hafwa honom stadigt för våra ögon och umgås, samt hålla samtal med honom.

Umgångelse med våra wederslikar är wäl en af de saker, som för vårt sinne äro mycket nödige; dock hafwer den också sin beswärlighet med sig, och är åtminstone med tvåanne ganska förtreteliga händelser behäftad; ty å ena sidan, kan den oftast misshaga oss, och warda oss tung, trött-sam och odrägelig, antingen af obehag til deras personer, som wi förbindas at tala med, eller ock til de saker, som oss föredragas at åhöras; men å andra sidan plågar hända, hwad mycket wärre är, nemligen, at sådant umgänge warder oss straffwärdigt, och det sker, när wi deruti sättje et altför stort eller besynnerligt nöje och wälbehag, til vårt umganges folk;

och då komme snart alltid derifrån med sårade samweten, samt ock med några fel, dem wi icke hade, då wi dit ginge.

Uifrån bägge desse beswår och farligheter, är uingångelsen med Gud hel fri; ty der befinnes hwarken synd eller leda och förtret; utan den är en andelig lycksalighet, som består uti idel menlöshet och glädje. Der du nu wil genom egen erfarenhet komma til kraftig kannedom och lefwande känslö och sinak uti denna andeliga lycksaligheten; så fölg den Helga Andas råd, och gör det som sielfwe wissheten gifwer dig wid handen, genom de ord, hwilka jag dig utur den heliga Skrift för ögon lägga wil, samt rätta dig afwen efter de förebilder som dig deruti föreställas.

I.

Gud älskar dig, älska du ock honom igen; ty det är hans lust, at wara med dig Ordsp. B. 8: 3. låt fördenkul din högsta lust också wara, at blifwa med honom tilhopa, och förnöt din tid alt jemt, så wida någonsin möjeligt är, i hans liufwa sällskap och samtal; uti hwilket jemwål din rätta lycksalighet i ewigheten bestående warder. Du bör uti en lefwande tro, såsom en i Christo råtsfär-
digad

digad och eträtt Guds barn, wänja dig, at tala med honom fritt och förtroligt, såsom med din wän: och betänk hwad wilsfarelse det är af vår otro, och hwad swaghet det är af vår förblindade natur, at intet trösteliga töras framtråda til Nådastolen, samt wara frimodig och förtrolig uti vår mildaste Faders närwarelse; utan stadigt komma fram för honom, lika som rädda och försagda träalar för deras Herre, de der båfwa af räddhåga och allenast se sig om lägenhet, at fly undan, sökande annorstädes deras tröst och frihet. Härmed fordras dock intet, at du alltid skal framkomma för honom med en sådan bön, likasom woro du, med upryckte sinnen utom dig sielf, fast mindre, at du genom wåldsamt sammantwingade tankar, må ställa dig någon bild före, såsom en dyrck- och åkallans-wärdig person; eller ock, då du för en sådan inbillad gestalt, dig altså i andanem förödmiockar, du helt och hållit skal eftersätta dina lofliga hus- och embetes-sysslor, förnötande hela dagen blott dermed, at du betraktar och munteligen lofsunger Guds stora magt och härlighet: Nej! utan här talas om et gemensamt samtal; och

man begär ej annat af dig, än at du, utan dit arbetes eftersättande, gör det samma för Guds ögon, hwad du dageligen och wid hwarjehanda lägenhet plågar förrätta, för sådana människors ögon, som antingen hafwa dig kär, eller du dem kär hafwer. Ty äfwen så wäl som de äro hos dig, så är ock Gud hos dig: säg honom det samma, som dem: hålt med honom samtal om dina angelägenheter och förrättningar, om dit förbehawande, hopp och fruktan; ja, om alt hwad dig angår och åligger; och det alt på förberörde sätt, nemligen rätt förtroligen och öppenhiertigt, efter honom, hos de fromme, på det högsta misshagar, när själen något för honom wil förborga och förtiga, ty en själ som ej wet at förtälja honom något, är lik Sulamiths mindre syster, som ännu ej hade någon kärlig trängtan, eller trädt i den fullbordige ålder, at hon kunde hållas lik som en brud, eller så hierteligen älskas Hög. W. 8: 8.

Således är det en af de förnämsta lärostycken til andeligt lif, at du lärer förstå, huru Gud, ibland alla Herrar, är wäl den mäktigaste och strängaste, då han låter utgå sina bud och befallningar; men
der.

derjemte wil också wara wår aldratrogna-
ste wån, när han som en älskare sig up-
penbarar; och då, under warande sådan
sin stilla umgängelse, med sina utwalda,
icke ens den ringaste altför ringa och förak-
telig håller; men at wi så litet af denna
hans ljufliga kärlek smake, dertil består fe-
let allenast hos oss, nemligen at wi å wår
sida ej wete sättet och maneret, huru han
bör emottagas och omfamnas, samt tilli-
ka alla innerliga hertans beswår och tan-
kar, honom i kärlighet och förtroende före-
dragas Ps. 2: 14.

Han måste wiserligen alltid wördas
och äras som en högst alswåldig Herre;
men när han bewiser dig den nåden, at han
wil tråda in hos dig, samt genom sit helga
Ord och des innerliga rörelse dig påminner,
och förfara låter sin kärliga närwarelse; så
fordrar han förnemligast den äran af dig,
at du talar med honom, såsom med din
Käraste, och gifwer honom din mening til-
känna, med rätt kärhiertelig och förtrolig
frihet.

II.

På det du nu må kunna bewisa Her-
ren Gud sådan des tilbörliche ära, wäntar
han

han intet, til des du kommer til honom, utan han förekommer dig med sin Nåd, förr än du ropar wil han swara, och medan du än suckar och talar wil han höra Ef. 65: 24. Han binder sig an, och har redan nåden och hielpemedel i handen Dan. 9: 23., som äro tienslige at fördrifwa all den nöd och smärta, hwaröfwer du plågar klaga, och dig innerligen häftigt ängslar Wisbet. 6: 14.

Han wäntar allenast den stunden, at du skal i trone gifwa honom et godt ord, på det han således må betyga, huru han aldrig underlåter, at wara hos dig, utan twärt om, är willig och beredd, at dig både höra, trösta och hielpa.

Märk härwid, at Gud, medelst sin obegripeliga stora omätelighet och werlande magt, genom hwilken han har skapat all ting, fuller är på alla orter i werldene, så wäl som hos hwar och en människa i synnerhet tilstådes; men så äro dock enkannerligen twänne rum, hwarest han, såsom uti sit eget hus, efter nådene bor, hwilka ock dertil äro helgade och utwalde, at de skola wara hans twänne förnämsta boningar.

Den ene orten är den ewiga glädjehimmelen, hwarest han är närwarande, uti sin härlighets sken, som han meddelar änglomen och dem saligom Apostl. G. 7: 48. 49.; men den andra orten är på jordene, nemligen uti de utwaldas och ödmunkas hiertan, hwarest han är närwarande genom sin nåd och den Helige Andas Gudomelige medwerkkan, som åter uprättar uti dem sit beläte, och det förra förwerkade paradisska tilståndet, änskönt i detta lifwet ofullkomligen, der warar Herrens namn i ewighet, säger Propheten, när dem som en förkrossad och ödmunk anda hafwa Ps. 135: 13. Es. 57: 15.

Således bor då Gud i den högsta och härligaste ewighetenes salighet, och tillika här nedre på jordene i de heligas hiertan och innerliga ensamhet; hwarest han med dem tilbringar dagen i kärliga och hemliga samtal. När Job beklagar den förra lycksaliga tiden, som han hade wid sit umgänge med Gud, säger han: Ack! at iag wore såsom uti de förre månader, då Guds lyckta sken öfwer mit hufwud, och iag i mörkrena gick wid hans lius, då Guds hemlighet war öfwer min hyddo; då den

Allsmågtige med mig ännu war Job. 29. Med et ord, han är hos dig, andåktige själ, ingen kan slita dig ifrån honom: och han är åter igen den endaste, af alla dina wänner, som alltid blifwer dig huld och trofast.

III.

Andra wänner söndra sig, och öfvergifwa oss under tiden; men han aldrig, emedan ingen tid någonsin är honom oöbegränsad til at bewisa sin heliga kärlek; fast än solen wiker ifrån oss, eller döljer sit sken; så förborgar han dock icke sit ansigtets ljus för oss; under hans beskärms behöfwe wi ej frukta för mörkrets förskräckelse, eller de ogudaktigas storm. Om aftenen lågrar han sig wid dig, och medelst sit heliga Ord, underhåller, den tysta natten öfwer, förborgat samtal med dig, uti dina tankar. Han hjälper dig, at du wid denna inwärtets umgängelsens himmelska sötma och rolighet heligt insoumar.

Om morgonen finner han sig också hos dig in, til at höra af din mun et förtroligt tal, samt at alla dagar taga uppå sig, så wäl din första, som all din öfriga åliggande omsorg hela dagen igenom. Men
så.

såsom han intet underlåter bewisa dig sin nådiga närwarelse, straxt i samma ögnableck då du upvaknar; så försumma ej eller å din sida, at icke allenast, så ofta du upvaknar om nattena, tänka på honom, utan ock, så snart det dagas, genast wända dina ögon, samt utsträcka dina armar til honom med suckan: Af hiertat begärar jag dig om nattena: med minom anda i mig wakar jag bittida up til dig Es. 26: 9.

Ack! min Käreste, (sade til honom en bedröfwad from Siäl,) huru ofta har jag i hela denna nattena tänkt uppå dig! Ack! hwad ångest och tårar har du mig förorsakat, då jag din närwarelse saknade! Jag tänkte redan, at mit oråtfardiga wäsende, ånteligen hade nödgat dig at bewisa din strånga rättwisa, och skilja dig ifrån mig: jag suckade af bekymmer, och lopp efter dig i öknen, derest jag dock intet annat såg, än idel mörker: men med minom anda, uti min innersta bug och åtrå, wakar jag bittida up til dig! O! du ser ju då, min dyraste Återlösare, jag är hel och hållen din: du ser ju när jag waknar, är mit hiertas första drift och trångtan wänd til dig, och syftar derhån, huru jag må förnimma det

glada budskap, at du än i dag älskar mig, och icke är så fierran ifrån mig, som jag med mina synder wäl förtient, och mig redan af fruktan inbillat hade.

IV.

Nej! ingalunda, andäktiga Siäl, han är intet långt borta: hwar du äst, der är han ock: ingen ting i werlden är dig så när, som denne din oskiljaktige älskare: förgåt du allenast icke, som större delen göra, at han är hos dig tilstädes; låt ock ingalunda någon dag eller stund gå förbi, at du icke på honom tänker, hafwer honom för ögon, och något med honom talar; underhåll stadigt samtal med honom; hafwer du den ringaste andakt, så lära wäl hwarcken saker eller ord dig fattas.

Förnämligast och för all ting måste du tala med honom om det ewiga och din siäls bästa, samt städse umgås med himmelska tankar; såsom det heter: Vår umgängelse är i himmelen; du måste icke allenast, med innerliga böner, söka at stadigt, uti den Helga Anda, kunna stärka och trösta dig, det du genom tron på Christum, äst af idel nåd rättfärdig, och för et rätt Guds barn antagen; utan du bör ock, uti tron, af
Chri-

Christo, genom hans Andas, hämta kraft och lif til helighet, och fara efter helgelsen, och dagelig tilwärt uti förnyelsen; ty nåd och sanning är kommen genom Jesum Christum: af blott nåd äre wi frälste och wardom rätfärdige; och i werkelig sanning, nämligen Christi uti oss werkande kraft, och icke i skrymtan, skenhelighet eller inbilning, måste vårt helige lefwerne bestå.

Men på det också dina lekamliga nödwändigheter och lofliga kallelses sysslor icke må hindra dig uti dina andeliga angelägenheter; så winlägg dig, at också, under sådant dit lekamliga arbete stadigt hafwa och behålla din kärliga och wordsamt förtroliga umgängelse med Gud.

Föredrag honom alt hwad du wetst om dig self, och om dit hus, eller hwad du eljest wille anförtro någon din wän, som närwarande hos dig wore.

Ty fast han är Gud, som all ting wet, så wil han det likwäl förnimma af dig, hålft emedan han hafwer dig kär, och under alt hwad dig tilkommer ingen ting är, hwaruti hans kärlek ej wil hafwa del.

Anse honom icke för en sådan Konung,

som intet wälar weta annat af din själ, än Konungsliga tankar och ärender; samt intet annat höra, än höga saker; eller at han skulle kunna förringa sig derigenom, at at han böjer sina öron och hierta, til at åhöra det, som förefaller i et fattigt hushåll, och uti et eländigt kreaturs samwete.

Den helige Chrystomus säger: Guds omsorg i himmelen och på des rikes sätte består deruti, at han tänker på de helige ånglarna, de saliga människorna, och och på sin wisdoms och helighets höga rådslag; men hos dig och i din kammare är des enda åhoga, huru han må tänka på dig: all hans försorg och kärlek syftar på dit bästa: i dit hus, och å den ort hwarest du är med honom allena, är han, så til sägandes, blott och endast en Gud för dig allena; alsmäktig, endast til at hielpa dig; kärleksfull til ingen annan ände, än at warda älskad af dig igen, eller at draga all din tillförsigt til sig, samt deraf gifwa dig lägenhet, at uptäcka honom hwad dig trycker, och huru med dit enskilda wäsende tilstår; hwad som förelöper i din kallelsets förrätning, eller huru med dig inwärtas är beskaffat.

Föredrag honom förden skull i kärlek och
 upriktighet allt hwad du west: uppenbara
 och befall Herran om din wäg; bed honom,
 at han wil föra och leda dig, på jemman
 han: hoppas uppå honom, så skola alla
 dina rådslag i honom hafwa framgång
 och bestånd.

V.

Förewänd intet här emot: hwad gag-
 nar all sådan berättelse? Gud wet ju allt
 förut? Ja wisseligen wet han det wäl,
 ty honom, såsom en Gud, är ingen ting
 förborgat. Men märk härwid: det är et
 beslut af hans Gudomeliga wisheit, til föl-
 je hwaraf han uptager mycket för obekant,
 som honom ej föredrages, ehuru klart han
 det ock ser; wiljandes då intet hafwa deruti
 del eller behag, och det intet billiga, eller
 något werka och bidraga til des lyckliga
 framgång.

Ja, under de tårar, som inför honom
 warda fälde, befinnas dock några som han
 intet anser: nämligen skrymtaktiga båt-
 trings-tårar. Så finnes jemmäl någre
 människor, dem han säger sig aldeles in-
 tet känna, och om dem han bedyrar sig ej
 weta hwilka de äro: sannerliga säger han,

Jag känner eder intet; och det äro de för-
dömda syndare Matth. 7: 23. 25: 12.

Äfvenså äro åtskillige förrätningar,
hwaraf han intet wil weta; och det äro
äfwen alla de dine, hwarom du honom
sielf ingen ting säger och förtror; dit stil-
latigande, som dem för honom dölsjer, gör
at de blifwa honom liksom obekante, och at
han intet wil en gång, genom sin försyn
och wälsignelse, göra dem lyckosamma. Så
länge du allenast i människors sällskap, för-
täljer din orolighet och dina wedervärdig-
heter, utan at föredraga dem Gud, så är
wål samma werldsliga sällskap kunnigt,
hwad du har förebragt; men Gud stäl-
ler sig främmigande emot dig, som wiste
han intet deraf.

Wår käre Frälsare, änskönt han sielf
war Gud, stälte sig dock, som wiste han äns-
då intet, at Lazarus låg siuk, eller at han
erfor det, för än Maria låt gifwa honom
det tilkänna Joh. 11: 3. Är du swag och
opasslig; blifwer du tryckt och förfölgd af
dem, som hafwa något af dig at fordra;
hafwer du eljest någon sak af hög wiigt, och
derutinnan du behöfwer godt råd och hand-
räckning af mäktiga eller förmögna wän-
ner;

ner; deraf tager din Frålsare sig ännu lit-
ta som alsingen kunskap; men wil du, at
han skal det weta och befrämja, så måste
du först sielf det honom anförtra och hem-
ställa. Detta är den heliga lag och ord-
ning, som hans kärlek honom föreskrifwit
hafwer, hwarefter han ock alltid sig råttar.

På lika sätt förhåller det sig äfwen
med andra bedröfweliga händelser; så län-
ge du tiger, så tiger ock Gud.

Tig fördenskul intet, o! du andåktige
siäl, utan så snart något widrigt, eller an-
nan olycka dig tilstöter, träd straxt fram
för Herren, och klaga honom det med öd-
miukhet. Det är wäl icke då af nöden,
at du egenteligen beder honom om hielp ut-
ur bedröfwelsen, utan nog af, at du alle-
nast hafwer til honom et fullt och fast för-
troende, samt föreställer honom dit trång-
mål och hiertas åliggande, så at dit lidan-
de således blifwer honom kungjordt: Se
uppå min jammere och elände, ty jag war-
der trängd på alla sidor Ps. 6: 8.

Han hafwer et stort behag at se et be-
dröfwat och förkrossat hierta, och det sam-
ma wedergwecka och trösta.

Utgjut fördenskul för honom hela dit
B 5 hier.

hierta, och bed honom se all din deruti warande bittra plåga och oro, samt all din sorg och fruktan, hwarmed dina tankar slåpas och oroligt kringströds: Min anda är i mig bedröfwad: mit hierta är mig i mit lif förtårdt: se til min jänmer och elände och förlåt mig alla mina synder. Ack! se, min Gud, jag stunker ned i diupan dy, der ingen botn är, ack jag förderfwad! farlighet och faseligit mörker omgifwa mig städse.

Jag wet ej hwad jag begynna skal dig at säga, men jag beder, at din barmhertighet wille se min jänmer och min gråt. Ack! se jennwål, at mit enda hopp står til dig allena. Minn honom på hwad en arm stäl af en Allsmågtig Gud och kärlig Fader efter hans nådiga löften, i trona hafwer at förwänta; säg til honom: min Gud, betänk dock din kärlek, och gör sedan, uti allt, med mig, som dig tackes.

VI.

Skulle du af oförstånd och swaghet, under din wederwärdighet, råka wända dig til creaturen och söka någon tröst af dem; så blifwer han wål så genast deröfwer icke otålig; men deremot behagar honom

nom wäl, at du strart deruppå kommer åter til honom, och uppenbarar derom din ånger och mening, samt kastar dig uti hans sköte och beswärrar dig öfwer creaturens oförmågo eller otackjamhet, om de antingen ej kunna eller intet wilja dig hielpa: mina wänner äro ordrika, men hielplösa; de äro mine begabbare; men mit öga faller tårar til Gud: Dig Herre och trognaste Frälsare förtäljer jag mina plågor och utgluter mina tårar för dig; Dig gifwer jag mina nöd före Job. 16: 20.

Dock måste du intet allenast tala med honom om dit wederwärdiga tillstånd; utan ock så snart du får någon hugnelig och tröstelig tidning, hwarigenom antingen frögd eller godt hopp i dit hierta upwäckes; så gör äfwen det samma, som en rätt trogen wänskap fordrar: löp med hast til den du får hafwer, hwilken redan wäntar på dig; förkunna honom dit glada budskap, och lägg ännu dertil, huru det måst förnöjer dig, at du är försäkrad, det denna din glädje härflyter af hans Faderliga godhet och kärliga omsorg.

Häröfwer är mit hierta gladt, och min tunga frögdar sig: Jag wil glädjas innerliga

liga i Gudi minom Jesu. Mit hierta gläder sig at du så gerna hielper: Jag wil siunga Serranom, at han så wäl emot mig gör Ps. 13: 6.

VII.

Ännu finnes en annan art af rättskaffens förtrolighet, som denne kärlekswärde och Gudomelige Brudgummen wäl behagar, nämligen at du, med ånger och årkånslö, anförtrot honom alla dina fel och brister, så snart de äro begångne. Förr än du träder för Prästen til Skrift, och der inställer dig en botfärdig syndare (hwilket din skuldighet också fordrar) så bekän förut inför denna din förtrogna wän, hwad dig är wederfarit; säg til honom med David: Jag hafwer swårliga syndat och giordt mycket dårliga 2 Sam. 24: 10. Min Gud, här och der har jag talt obetänksamt, giordt en sådan eller sådan obetänksam sak, hwaraf lätteligen ännu något wårre kunde förorsakas: jag wet intet hwad mig så swåra förblindat och stört i denne synden: jag blygs derföre i sanning, och det gör mig ondt af hiertat; dock aldranäst qwålijer och bedröfwar mig, samt gör mig helt tröstlös, at jag dig min Gud

Der=

derigenom wanwördat och förtörnat. Men ändå, fast jag så dårliga handlat, så försäkra mig dock dina nådiga löften, at du med barmhertighet och medlidande wil anses mina och alla bottfärdigas tårar, som uti trona på din Son Jesum Christum, med honom förenade, til dig komma; jag ser din oändeliga mildhet och godhet framlysa utur dina ögon: jag förmärker uti mit hjer-ta din kärlek, som är min tröst och mit lif.

VIII.

Wid ihogkommelsen af sådana dina swagheter och öfwerfallande förseelser, som du ofta och nästan stundeligen råkar begå, så bed honom, at han ju icke wille förgåta det, som han bättre wet än du sielf; nämligen, huru du är aflad och född en syndare, ja en skamlig syndare; och at du ännu såsom et litet barn, snart kan falla; samt huru du hoppas, at des godhet ej kan tillåta, det han deröfwer wredgas.

Förestäl honom, huru som et litet barn, hwilket eljest är det käraste i huset, är sin moder icke mindre kärt, när det snafwar och stöter sig, än när det står: ja at hon då desto mera hyllar och sköter det. Säg til honom: Mödrar, som häftigt ifras och
altid

altid med hårdhet straffa sina barn, när de falla, äro blott hårda och ondskefulla mödrar; men en rätt artad moder (hwarwid Gud sielf wil vara liknad) så snart hon ser barnet allenast snafwa eller falla, löper hon hastigt til wägs, detsamma med kärlek at hielpa och uprätta; hon ömar skadan mer, än nåpsen det oförståndiga barnet, och i stället för hårda snubbor och hotelser tager hon det up i famnen, och håller det iufliga på sina knän Es. 66: 12. 13. Klappar och kysser, samt bemödar sig, med läck, lek och sintefrande, at stilla des smärta och dermed hindra, at det icke må gråta, klaga och jämra sig.

O! store Gud, du kallar ju sielf-mig dit lilla barn, hwilket du drager på din arm, eller leder wid handen, at det må lära gå Ordsp. 4: 3. Si här, jag är det lilla barnet; betänk nu sielf, hwad du utläfwat göra, när jag faller, och bewis emot mig hwad din godhet då af dig kräfwer.

Det är fuller sant, hiertans aldrakärafte Fader, at annu på denna dagen, som jag nu är inför dit ansigte, jag åter, oaktad mit fattada goda upjåt och gjorde tillsäjelse, torde råka at falla i hwarjehanda oaktfsamhet

het och förbrutelse; men jag beder ödmjukeligen, wredgas intet! jag måste deröfwer gråta och qwida: men du min käraste Fader, råck mig handen, fatta mig i dina armar, aftårka mina tårar, betag min oro och råddhoga, samt mig förwisa, at du hafwer mig dageligen kär, och wil icke uphåra at wara min Gud. Jag nekar platt intet, at du ju skulle hafwa stor orsak til at wredgas på mig, hålst när du ser, huru jag, efter så ofta giord syndabekännelse och undfängen nåd, ännu kommer at fela; men icke des mindre tror jag dock, at du anser min swaghet med et nådigt anlet, utan all wrede; enär du tänker uppå, hwad jag är för et werk, huru jag är af syndelig såd född och min moder hafwer mig i synd afslat Ps. 51: 2.; huru synden alltid låder wid mig och gör mig trög Ebr. 12: 1.; och at mina föräldrar hafwa meddelat mig sin synda-art och natur, såsom en ärftelig egendom; är det då underligt, at et så skröpligt kreatur faller.

Uck! käraste Frälsare! betänk dock hwad i mig bor, hwad är jag, huru är all min hiertans uppsät och tanke af naturen alltid benägen til det onda; hwad för et swaagt
och

och armt lerkåril måste detta dit arma kreatur slåpas med, som dock borde lefwa uti stadig helighet och rätfärdighet inför dit ansigte. Det första syndafallet hafwer försatt detta dit wälskapade werk i sådant eländigt tillstånd; du hafwer ju stelf med din död och blod betalt all wår skuld och försonat din himmelske Fader, samt stillat hans wrede; ack! wille du då deröfwer ännu wredgas, at detta dit så dyrt återlöste kreatur är här i swagheten ännu så bräckligt och felaktigt, och ho kan förundra sig, at det ännu icke bår dit fullkomliga beläte i rättskaffens helighet.

Atminstone gjorde jag orätt, der jag wille fråga, om din oändeliga helighet har ansedt mit fall utan misshag; har jag då stelf en styggelse dertil och lider swår ångest deröfwer; men jag wil ock nu säja dig, hwad jag ödminkt tänker göra, på det jag må åter finna tröst, och hwad jag förtrösteligen tror dig kunna göra, at du må wara ra tilfreds stald, och emot mig icke hafwa andra än nådes och medlidande tankar, och til barmhertighet bewekt warda.

Hwad mig angår, så ser jag, i min swåra synda-ånger, dig min Jesu an i samma
 til.

tillstånd, som du war på hufwudskalleplatsen, då du intet annat påtänkte, än at förlåta och borttaga synder, samt at uppsöka alla syndare i hela werldene, på det du måtte två dem rena i din blod; häruppå sätter jag mina ögon, och detta föranlåter mig at löpa til dig. O! aldrabeligaste Barmhertighet: si här inställer sig den syndaren som du söker.

Dig beträffande, o min käre Fader, så beder jag, at du i samma ögnableck, då jag faller, wille anse mig, såsom din endaste käre Son, min Frälsare, hwilken hafwer fullteligen betalt för alla mina synder, då han framstälde sig i min stad, at dö och plikta för dem, och nu framställer mig i sin stad inför dit heliga ansigte; ja kåraste Fader, se mig an i det tillstånd, hwaruti jag en gång skal warda försatt i himmelen, då min Frälsare uppenbar blifwer, och jag skal warda honom och hans förklarade lekamens lik, då jag intet annat mer kan åtänka, än dig älska, lofwa och ära.

Wil du anse mig, såsom jag, af mig kief, är här nedre på jorden; så ser du en människa, hwilken nu öfwer 30 à 40 år, i hela sin lifstid, ingen dag tillbragt, ja kan-

Icke ingen stund förnöter, utan at förtörna dig med någon synd; men beskådar du mig såsom jag skal warda i Paradis, så ser du en helig, hwilken många tusende tider, ja alla ewigheters ewighet skal tilbringa, utan at en enda gång bryta dig emot, den der ock aldrig något ögnableck i den långa ewigheten skal återwända dig at älska och prisa; anse mig, nådige Fader, i sådant tilstånd, och war icke deröfwer wred, at du 50 à 60 år, det är 2 eller 3 segerknäppar, ser mig här på jorden wara bräckligheten underkastad.

Allt derföre då, så snart du råkar falla i sådane swaghets fel, eller wika det minsta ifrån jänna wägen, så måste du noga ransaka dig sielf, och emedan detta felet har bortwändt dig ifrån Gud, måste du skyndsamt återwända dig til honom, dit fel ångra, afbedja och genom dagelig och sann bättring derifrån upstå. Men det är en sak af hög wigt, at icke för mycket oroa sig öfwer sådana sina swaghets fel; aldenstund sådan orolighet icke allenast helt hindrar tron och des frimodighet, utan ock härkommer endast af et förborgat högmot och kärlek til vår egen förträfflighet.

het. Wi se och märka eller höre så ogerna, hwad wi äre för et uselt ting; om wi nu äfwen derjemte helt betage oss modet, så förswage wi oss ännu mycket mera; och då wi altför trågit hänge tankarne wid våra fels öfwerläggande, så upwäcke wi hos oss en orolig förtretlighet i vårt sinne, som ofta är wärre än vårt begångna fel, och kan hålla oss så länge liggande på våra synders dragg, at wi aldrig komme til tronens frimodighet.

En rått ödminkad siäl förskräckes icke öfwer sina swagheter; utan ju eländigare hon ser sig wara, des mer gifwer hon sig öfwer uti Guds hand, och omfattar Jesum och hans förtjenst med trona; samt genom hans kraft bemödar sig blifwa hos honom, emedan hon ser, at ju eländigare hon är, desto höastnödigare hafwer hon hans nåd och bistånd. Och detta gör hon så mycket trösteligare, som Gud sielf säger: Jag wil underwisa dig och lära dig wägen, den du wandra skal: jag wil leda dig med mina ögon Ps 32: 8.

Enär dina tankar och sinnen kunna wara förströdda, eller falla i anfäktningar, så må du icke upsätta dig, at med wåld så-

dant emotstrida och fördrifwa, ty det skulle blott dina förskingringar och anfåktningar förmera, och dig hindra, at stadigt hålla dig til Gud; utan i des stad, bör du hel blott afvända dina ögon derifrån, och allt mer och mer nalkas Gudi och hans nåd i Christo Jesu. Såsom et litet barn, hwilket ser något som grymt och grusligt är, det inlåter sig icke sådant at besrida, icke eller det ens åser, utan käriligen wänder och försänker sig uti sin moders sköte der det och befinner sig trygt och försäkrat. Gud är när dem der inne, derföre skal han wäl blifwa: Gud hielper honom bittida Ps. 46: 6. Om wi annorledes göre, så läre wi, som swaga äre, oftast befinna oss sårade, om icke helt nederlagde, då wi som bäst mene oss angripa och neder slå wår fiende. Men om wi blott hänge oss wid nådena i Christo och altså förblifwe i Guds närwarelse, så läre wi dermed befinna oss stärkte och trygge; således förhölt sig David och sade: Jag hafwer Herren för ögon alltid; derföre skal jag wäl blifwa wid mig; derföre gläder sig mit hierta, och mit kött skal säkert ligga Ps. 16: 8. 9. Och i 2 Mose bok står: Herren skal strida för eder, och I skolen wara stilla.

IX.

Denne din förtrolighets plikt, hwarom jag här talar, måste du beslita dig wid sådane tilfällen at wisa, när du behöfwer hielp och råd uti någon oförmodelig händelse eller tilstötande swårighet, som göra dig mycken oro och bekymmer, så at du hwarken west hwad derwid är at göra, eller hwad utslag du skal taqa. Serre wisa mig dina wägar och lär mig dina stigar, led mig i dine sanning, led mig efter dit råd Ps. 25: 4.

Bed innerligen: Stat mig bi, min Gud, med dit råd, och låt dit lius lysa öfwer mig: underwis min själ genom din wisheit, hwad hon skal swara, och huru hon i detta målet bör sig förhålla, samt hwilketdera är det bästa, under de medlen, som mig förekomma, eller af goda wänner kunna mig föreslagne warda. Styr min fot på rättan ban, och led mig, at jag icke går wisse; jag ser fuller mångahanda råd för mig; men jag åstundar gerna weta, hwilketdera deraf är dit råd och behag; lär mig det erkänna, och låt din hand dertil böja min hiertans benågenhet, så at jag nu må wilja det som du wil; då warder

jag rätt wis. och lyckligen handlande; ty din wishets glants, lyser och leder mig, om jag du wandrade i enom mörkom dal. När din lyckta lyser öfwer mit hufwud, så war-der jag ock mit uti mörkret, dock efter dit luss wandrande. Korteligen sagt: öfwa dig at stadigt hafwa sällskap med Gud; skicka dig åfwen ja emot honom, som emot en mågtig förtrogen wän, hwilken natt och dag wore hos dig.

Blåga med honom, såsom sagt är, en så fri och troinnerlig wänskap, som dig någonsin möjeligt är: ja, så aldeles, at du jemwål förtror honom dit mistroende, din fruktan och andra swagheter, som äro dig sielf förborgade, samt ock alla dina oordenteliga begärelser, och de margfalliga sinnens rörelser, som upkomma, antingen af din omogna, eller tydeligare sagt, inbillade klot- het, hwilken från den ena meningen på den andra wanklar, eller ock af din hemliga oro. Herre för dig är alt mit begär, och min suckan är dig intet fördold.

X.

Drag ej eller större betänkande at uppenbara honom dit oförnögda sinne, som hos dig kunde upwäckas; ja ock, om hos dig

dig en tanke upsteg, til at knorra emot honom, så at du wille beswärå dig öfwer hans skickelse, så akta dig för alt bittert knorrande, dock kan du wål åfwen deröfwer på kärligt wis wisa dig orolig, och göra som du det plågar göra med andra dina wänner, och såsom de fordna heliga i sådant fall sig förhållit; bringa en sådan klagan fram för hans kärlek; at det synes dig som wille han dig öfwergifwa, samt förakta dit rop och dina tårar. Sucka til honom och säg: Herre, huru träder du så långt ifrå, och fördöljer dig i nödenes tid? Ps. 10: 1. Åst du intet mera den Gud, den der hielper? Min Gud, när jag gråter, wil du intet känna mig, när jag gwider, wiker du fierran ifrån mig, och du träder tillbaka, när jag din tröst och handräckning som bäst betarfwar.

Ja käre själ, i en sådan förtrolighet med din Gud, kan ock wål dertil komma, när din andakt dig dertil drifwer, at du finnes af kärlig trångtan, lika som något otålig, såsom några af de fordna heliga utrat sig, de der med ödmuikt hierta fordra besked af honom, hwi han så eller så i nödene med dem handlat, ja wål lika som förtrolige barn och wänner klagat öfwer, at

De så länge ropat och ingen hielp funnit; Dock wäl förståendes, med sådan kärleks-Plagan, som är hans godhet angenämare, än de miströstige och försagde stålars tilbjudande och underdånighets betygelser; så se wi en David utbrista: Min Gud, om Dagen ropar jag, så swarar du intet: om natten tiger jag och intet; går jag fram, så aktar du mig intet Ps. 22: 3. Så ropar en Job: Herre, du äst mig förwänd til en grufweligan, och drager dit hat til mig, med dina hands starkhet Job. 30: 20. 21.

Ufwenså kan och ske, at dit förtroliga hierta med Gud kommer til at utlåta sig: Swar blifwer du då, min käraste Frålsare? hwar är din barmhertighet? hwar är Dock din kärlek? jag söker dig, och du låter dig intet finnas; jag ropar med all magt, och du hörer intet; jag klagar för dig den plågan, som mig trycker, och det jämmerliga tilstånd, hwarmed jag betungas; men du wänder dina ögon bort, och wil intet se til mig.

Men i wördnad för Herrans Gudomeliga Majestät och i förtröstan på hans nåd, bryt litwäl snart af et sådant din kärliga

liga trängmans otålighets tal, och wänd dig åter til rätt ödmjukhet, och betyga deruti et förtröstande sinne; säg til honom: Herre wil du då utsträcka dina hand til förderf? Nej, med all denna din förstålning hafwer du dock intet ondt i sinnet; din milda hand wil intet förderfwa; ty jag wet helt wäl, store Gud! du må skicka dig som du wil, så wil du ändock ingen ting mindre, än mig förderfwa; alla slag och rifsande af din hand äro ej annat än kärleksslag, och förebåd til min lycksalighet. Din godhet tilskyndar mig detta lidandet, och ju mera jag måste lida och utstå, ju mera warder jag förwifad, at du har mig kär, och at i din försyn ligga förborgade idel goda tankar och kärleks-opsät, til mit bästa, hwarigenom jag skal warda oförmodeligen tröstad; och detta är ändå mera nåd, än jag någonsin förstådt mig at önska. Si! du äst wår Gud, den wi förbide, och du skal hielpa oss, du äst Herren, wi förbide dig, at wi skole frögda oss och glade wara i din salighet Es. 25: 9.

XI.

O! huru wäl gör du kära siäl, om du sälunda andrager din egen smärta och we-

derwärdighet på den tid, då du står inför din Frälsare.

Men tänk ock tillika uppå andra människor: säg honom hwad du west dem fela, och bemöda dig at utverka af hans milda hierta, någon nåd och barmhertighet til deras tröst och wedergweckelse, som, efter Prophetens ord, warda här på jordena spisade med tårars bröd Ps. 80: 6.

Gemenligen talar man i sällskap om sådant folks olycka; man förtäljer den samma och beklagar dem; dock med sådan beklagan, som der göres, äro de beträngde ganska litet hulpne. Men då kommer det dem til godo, om du, min andäktiga själ, wänder dig til Gud, och under dit gemensamma samtal med honom, föredrager deras nöd och elände, som dig är bekant. Säg: min käre Gud och Herre, jag kommer sannerligen fast på ingen ort, der jag icke finner folk, som gråta; jag må wäl säga, at alt sedan jag begynt umgås med folk, känner jag nästan ingen, som icke hade stor orsak at gråta eller qwida. Mig tyckes jag är endast född til at se bedröfwelse, och at jag måste anskåda de sorgbundne, dock endast som en hårdhiertad och grufwelig,
utan

utan at kunna göra dem bistånd. Min Gud, denna min oförmögenhet är wisserligen et af det bittraste, som jag i detta eländiga lefwernet lider, nämligen, at jag för mina ögon måste se de creaturen gråtande, som dig dock tilhöra och dig käre äro, och at jag likwål måste, efter werldenes wis, låta dem gå ifrån mig, och til dem säga, af mig hafwen I intet at wånta, mig är omöjeligt at hielpa eder.

Jag bekänner upriktigt för dig, at nu i hela min lifstid, som mig sådana eländiga personer dageligen förekommit, jag intet kan påminna mig någonsin hafwa haft den lyckan eller förmågan, at jag kunnat göra en enda lyckelig, eller släppa honom nog tröstad ifrån mig.

Det wore wål, kåraste Brudgume, en grof förbrytelse och fördömelig hårdhet, om deras jämmer så platt intet skulle gå mig til sinnes: men deremot är ock en stor olycka, at fast än jag känner deras wederswårdighet, så mycket som de stelswa, jag likwål ej kan hielpa dem på något sätt.

Mången from människa, går til denna werldenes lycksaliga och rika, räcker af kärlek fram handen, och bemödar sig at samla
All-

allmosor för sjuka, bräckliga och bluga; jag gör och samtaledes, och äfwen nu, i detta mit samtal med dig, söker jag hielp och wedergweckelse för dem; jag wänder mig til dig, min aldrakäraste, ty dine händer äro fulla af tröst och wälsignelse öfwer de besträngda; derföre utsträcker jag mina händer til dig, jag beder dig, och faller för dina fötter neder; tillåt intet, o! min Gud, at jag må gå härifrån, innan jag erhållit nåd för dem. Tilordna och skicka dem dine utwalde, som änteligen öfwerbringar dem din skänk och kärleks-gåfwa, eller och förkunna dem et så gladt budskap, hvarmedelst de måge kunna dragas utur deras swåra bedröfwelses diup, och åter oförmodeligen göras lefwande igen. Dig min Gud, är jag, i all oändeliga ewighet förbunden; mit hierta forskar stundeligen, hwad du wil, jag skal göra emot dig, til at betyga min erkänslö; det west du min Gud! O! huru skal jag wedergålla Herranom alla hans wälgerningar som han mig gör Ps. 116: 12. ? jag wet du swarar mig gemeligen, at du wilt anse alt det som jag bewisar dem nödlidande, såsom wore det dig wedersarit och uptaga deras undsättning,

lit.

liksom hade du sielt försport deraf en lindring Math. 25: 40.; förlåna mig fördenskul, och gif mig i händer den hielp och det bistånd, som du behagar dem genom mig tilskynnda, och låt mig intet längre wara olycklig, at jag måste weta, huru du min Frålsare, gråter och lider stort elände i dine beträngde, fångne och siuka ledamöter, utan at jag skal kunna bispringa och lisa dem i deras nödtorft.

Säger du til mig: Si nu mit kára kreatur och barn, der ligger din siuka broder eller syster på strå (i armod) och har hielp nödig; si der äro andre, högtbedröfwade i deras själar, som ropa efter dig, at du må göra dem bistånd; gå dit och bjud dem handen. Så swarar jag dig, min Gud, med gråtande ögon: Gif mig hwad du befäller, och befall då hwad du wilst: ack! förlåna mig dock först, hwad jag behöfwer til at efterkomma din wilja, och befall mig sedan alt hwad dig behagar.

XII.

Det går måst med fromma själar och alla Christna således til, at de wäl tala med Gud om deras wedermärdigheter, och i bedröfwelsens tid länge förbida hos honom,

nom, dock förgåta gemenligen denna sin pligt när de komma i ro och goda dagar; men gör du intet så, min trogna Sulamith, säger Bernhardus, förgåt du intet din skyldighet, och följ intet den otacksamhets estersyn, som gifwes af det måsta folket i deras lefwerne, ja äfwen också hos åtskillige dina medsyskon, och dem som wilja heta andelige, och öfwer annat som mindre är, under tiden, lätteligen göra sig samwete.

Är det icke en underlig sak? när wårt förehaswande har framgång och wi äre i lyckan, så kungöre wi ju det våra wänner, och låte sådant ju wara oss en stor frögd; men deremot, ehuru andåktige wi eljest ärom, så slå wi gemenligen ur sinnet at förtälja det Gudi, af hwilken wi dock kunne undfå en mycket sötare och rikare tröst, än wi någonsin kunne hämta af detta usla lefwerhets lycksalighet, och wår glädje deröfwer med våra wänner.

Den himmelska trösten består deruti, at wi inlåte oss i samtal med wår kära wäls gerningsman, och gifwa honom tillkänna, så wäl wår innerliga deröfwer haswande förnöjelse, som ock wårt tacksamma hierta.

Gör

Gör nu derföre åfwen så, du min kåra själ, som hafwer lust til denna din pligt, betyga emot honom din erkånsla, på det aldrasförtroligaste och upriktigaste sättet, som du någonsin förmår; gör honom räkenskap för dina angelägenheter's lyckeliga tilstånd, för dit arbetes framgång, och huru des Gudomeliga lins har dig så klarligen lyst och beledsagat på dina wågar. Tala med honom om allahanda saker; för honom allestädes omkring, såsom den rätta Sulamith gjorde, och wis honom hans godhets rikedomar och milda gåfwor i din skattkammare, och annorstädes der du något godt hafwer: Min wån, jag hafwer bewarat åt dig både nytt och gammalt Hög. W. 7: 13. Si der, sade hon, min kåra-
 ste wån, är mycken frugt för vår dörr, och i vår trågård: hwart jag wänder mina ögon, ser jag ej annat än fruktbarhet och öfwerflöd; grenarne hänga fulla med dina gåfwor och wälsignelse. Min kåra-
 ste Brudgume, med hwad sötma och ousäjelig godhet, hafwer du öfwerlastat våra trån? huru stor rikedom är, genom din nådiga försyns omwårdnad och kärlek, worden ihopsamlad och upstaplad? du har låtit våra frugt

frugt och säd, samt gifwit mynnog gröda på åker och äng; du äst uphöfwet och ursprung, til det myckna goda, hwarmed vårt lif här på jorden underhålles och wedergwec- kes. Jag tager det alt emot: men til den ändan, at dig det åter anbiuda; ty i det wi undfå desse timeliga gåfwor, warde wi dig til twäggehandas förbundne, nämligen til tackfsamhet och kärlek; nytjandet och bruket må wara vårt, efter som du det så förordnat; men kärlek och äran derföre höra dig allena til: *Icke off Serre, icke off, utan din namne gif ärona Ps. 115: 1.* Pris och lof för så många lycksaligheter tilkommer Gudi allena. Hwarken mina händer, eller några kreaturs händer, hafwa den ringaste del, at derföre lofwas, eller at derföre älskas. Ingom eho det wara må är jag så högt derföre förbunden; ej eller bör jag älska, förmycket gåfwan, eller andra min Brudgumes kostbara föråringar. Jag bör fuller med wördnad emottaga dem, och besitta hans wälgerningar; men ingen ting öfwer alt älska mera, än sieswa gifwarren och wälgerningsmannen.

Du min Gud, som west all ting, wet och wäl, at det icke blott är din gåfwa, som gör

gör mig fullkomlig lyckelig och nöje: jag hafwer tusende gånger sagt, och säger ännu en gång, at under all rikedom och lycksalighet i werldene, ja, uti alla werldar, som du ännu skulle kunna skapa, är platt intet som jag wil skänka mit hjerta, utan min kärlek står til dig allena: du äst och skal ewigt blifwa min hjertans Gud och den jag endast älskar. Gud du äst alltid min hjertans tröst och min del Ps. 73: 26.

XIII.

Beslita dig äfwen på det högsta, at tala med honom förtroligen och öppenhiertigt, när dig det wedertares, som i et Gudeligt lefwerne's öfning gemenligen ske plågar, nämligen, när du märker i din själ någon försummelse och tröghet, eller liksom andelig matthet, motsträfwan och wederwilja, hwartil du icke egenteligen west orsaken. Hiertat warder mig trött och trögt i mit lif; säg då: Min Gud, jag kan hwarken säga dig, huru mig är til mods, eller i hwad tilstånd jag mig befinner; min själ har liksom en wämjelse för alt, intet är som henne smakar och tackes: ja hon misshagar sig sielf mera än alt annat. Mig tyckes du har ej mera behag til henne; åtminstone hafwer

wer jag i dag ej kânt uti henne det ringaste
 tekn af andakt eller kärlek; min bön är helt
 utan andakt och med skadelig luum- och trög-
 het förrättad worden: det war mig ej mö-
 jeligt, då jag stod inför din heliga närwa-
 relse, at hålla mig uti min skyldiga wörd-
 nad och ödmjukhet, eller fördriswa den trög-
 och matthet, hwarigenom jag wid dina föt-
 ter inslurvat, i stället at jag hade bordt
 gifwa akt uppå dig. Jag kan ej weta, hwar-
 af detta luumna och sömnaktiga wäsendet
 mig öfverkommer; emedlertid wet jag dock
 wäl, at det icke är dig wälbehageligt, utan
 twårt om, at jag dig dermed förtörnar.
 Du west ock huru högeltigen det mig mis-
 hagar, huru det mig qwäljer, och huru högt
 jag blyges deröfwer, at jag måste besinna
 mig i et så uselt tillstånd. Men det trö-
 star mig åter, at i dit Ord finnes min läke-
 dom och hälsa. Förbarmar du dig öf-
 wer mit elände, lå tala och gör mig hel-
 bregdan: stärk mig med dit Ord. Tänk
 dock, O, du höge och lofwärde Herre, at
 jag af mig sielf ej är annat, än swaghet och
 elände, samt huru all min kraft endast be-
 står och härkommer af dina läppar och ö-
 gon. Se mig an! O! dyraste Frälsare, och
 säg allenast et ord, lå lärer med det sam-
 ma,

ma, lif, mod och förnöjelse flyta i min själ, och hon komma sig före igen; ty hon ligger nu rått i grafven, och är i sömnen så helt förvecklad, så at hon för sin tröghet skul, är uti sin kropp begrafven och försänkt, och kan icke wakna och uppstå, med mindre du talar henne til, och med din Anda väcker henne opp.

XIV.

Ännu komma också andra dagar, som äro ifrån de förra widt åtskilde, dock icke mindre widrige och hinderlige emot det goda upsät, som du fatta borde, til at underhålla en stadig ro i din själ, och göra henne beqwäm, at stå i Guds närwarelse, så at hon hwarcken af orolighet, wankelmodighet eller kringströdde tankar, må låta sig ifrån honom slitas och söndras.

Detta händer när många syflor oss öfverhoppa, såsom det skedde med Martha, hwilka kunna beröfwa oss Marias lycksalighet, då wi måste löpa hit och dit; kasta våra ögon och tankar på alla rum och wrår i huset, samt wele gifwa akt på tusend handa saker; ty skulle wäl det synas vara möjligt, at wi skole kunna sitta stilla wid vår Frälsares fötter, och hos oss i rolig be-

sittning intaga trösten af des frögdefulla tal, så länge wi löpe således omkring och wände våra sinnen til så mångahanda ärenden, samt söka skicka oss efter så mångas hufwud och sinnes art.?

Ja kära siäl, det är wäl möjligt, och saken är intet så swår, som de sig inbilla, hwilka det icke försökt och försarit hafwa. Gack til Sulamith, som är den himmelska Bruden, och lär det af henne, Hög. W. 7: 11. hou wil i alla sina förrätningar hafwa sin himmelska Brudgume med sig, och dermed gifwer dig et rätt liufligt efterdöme, som du i dit hus lätteligen kan efterfölja, wid dina högstwigtiga bestälningar och wid öfwerhopade ämbets- och hus-sysslor. Märk huru hon det gör, så lär du wiserligen finna, i hwad oförswarlig wilfarelse du äst, när du inbillar dig, at utwärtens förrätningar, som dig efter din kallelsets pligt äro anbefalte och af Gudi pålagde, skola nödga dig at förgåta Gud sielf; hindra då dig dina förrätningar intet, at du ju under arbetsstunden kan tala om dina nödiga ärenden med annat folk, som dig kunna anträffa; hwarföre skulle de då hindra dig at tala derom med den som du älskar, och göra
lika.

likafullt dit arbete, åfwen som denna arbetsamma Bruden gjorde? jemmål i de dagarne, då hon som måst war öfwerhopad med allehanda timelige handlingar, då hon skulle utdela bestälningar åt sitt myckna husfolk, och genom sin oförtrutne waksamma flit, hålla dem stadigt til arbete.

Märk uppå henne, säger jag, och hör henne tala, tänk sedan efter, om hon icke dermed hafwer lärdt dig, at du kant sköta dit ämbete, eller stå dit hus före, och ändå likafullt hafwa sällskap och umgänge med Herran. När hon om morgonen upstod, sade hon: kom min wän, låt oss utgå på markena, och wistas i landsbyarne, at wi må bittida upstå til wingårdarna, at få se om wintrån blomstras och hafwa fått knoppar, och om granat-åple-trån utslagene äro 2c. Käraste wän, det är tid at arbeta, och tänka på hushållningen; men lemna mig dock icke allena, under denna bördan; jag fruktar mig icke för arbete, ty det skiljer mig intet ifrån dig, men styr du allenast mina ögon och tankar derhån, at de, under warande arbete, oförryckt måge wara wände på din närwarelse och på dit Faders hierta. Jag wil hafwa dig med

mig, när jag går ut at spatsera i min win-
 gård, och bese wintrån, om de äro i godt
 tillstånd, och om de wid denna wackra wäder-
 leken tiltagit; jag skils intet ifrån dig, när
 jag går i trågården, at besigtiga träden och
 om planteringarne komma sig före: tu skal
 wara i mit sällskap, när jag går ut på fäl-
 tet och beskådar om åkermännerna äro i ar-
 bete? om herdarna, legodrångarna och
 tjenstehjon göra hwad de äro pliktige; jag
 wil icke wara utan dig, när jag går och stäl-
 ler anstalt, at en hwar må göra hwad ho-
 nom tilkommer, och befinner sig på den ort
 der han bör wara. Ja min älskelige, öf-
 wergif du mig intet uti alt hwad jag mig
 i min kallelse företager, så skal ingen ting
 wara mig förtretelig och beswärlig, allenast
 jag hafwer dig i minom anda, och får der
 höra dina röst; tala du med min siäl, un-
 der det kroppen förrättar sina bestålningar,
 och jag begifwer mig til din tjenst och de
 hushålds-sysslor, som din nåd mig anför-
 trodt hafwer.

Ifrån den stunden, at man så wänjer
 sig tala med Gud, om det man under wa-
 rande arbete gör, så ländet det samma öf-
 mera til sinnets förskingring, utan fast me-

ra til andakt, som medförer stor förmån; Martha tänker fuller på timeliga saker: alt busbetyrret ligger henne på halsen; dock länder det henne då icke mer til menligt hinder: ty hon klagar det sin kära Frälsare, och försummar ingen lägenhet til at tala med honom derom, och sig derwid trösta; hon betygar, at hon arbetar för hans skul, ja hon skattar sig lyckelig, at arbeta och utstå all wedermöda, allenast det sker inför hans ögen.

Fördenskul kan du säkert tro, at alla dina syflor, som tilförene hafwa förströdt dina tankar, de förwandlas i äfwen så många Gudeliga kärleks-werk, så snart du allenast nit inunder dina syflor påminner dig, at säja för din Frälsare, på lika sätt, som du förtäljer andra människor och wänner, huru öfwermåttan du äst af bestålningar öfwerhopad, och derhos troligen och med uptäckt hierta, anförtrot honom dina tankar, som dig infalla wid sådane åkomne syflor, samt ber honom om nåd, at ingen orolig omsorg må få bekymra dit hierta, och hindra dig från åtankarna på honom; utan at du må kasta all din omsorg på honom, med förtröstan, at han skal draga

den måsta bördan, åfwen i dit lekamliga arbete och dertil sin wälsignelse gifwa.

När du sålunda uti och framför alt be-
 kymrar dig om det enda nödwändiga, och
 utwäljer den bästa delen, nämligen, at med
 alla dina gerningars försakelse och tröst på
 dem, söker endast at hafwa och behålla Jē-
 sum och trösta på honom, samt låta ho-
 nom såsom din Konung och Herra stadigt
 styra alt; så warda alla dina lekamliga sys-
 lor idel andelige werk, såsom Lutherus uti
 företalet på Epistelen til de Romare säger
 om Petri fiskafänge; sådant bekräftas åf-
 wen af Stephani exempel Ap. G. 6: 5.

Ja, i så måtto står det mycket bättre
 til med en människa, som intet afwiker i-
 från Gud, fast än hon i sina kallelsets sysslor
 hafwer mycket göra, och ofta måste löpa af
 och an, än med den som sitter stilla i sin bö-
 nekammare, och likwål låter tankarna fly-
 ga allestädes omkring.

XV.

Anteligen tala ock med honom om al-
 la de ting, som stadigt infalla dig i tankar-
 na, och hwarom du hemligen med dig sielf
 talar, och uprepa sådant så ofta din andakt
 dig det medgifwer. Tryck åtminstone den-

na reglan, genom tron på Christum, wäl in i dit hierta, at du hafwer ingen Herre och ingen Öfwerhet, för hwilken du mindre behöfwer rådas, än för Gud, och at du hafwer hwarken någon wän, broder eller syster med hwilken du kan tala friare och förtroligare än med honom. Fördenkul be- draga de sig högeligen, som sig inbilla, at det fria samtale med Gud, strider emot den diupa wördnad, dyrkan och underdånighet, som man är skyldig des höga majestät och i des närwarelse at bewisa.

Många hafwa werkeligen welat inbilla sig, at det wore allenast enfaldige tankar, hwad de andelige fäder här om hafwa skrifwit, och at de lupo emot den sanna och alswarliga andakten, så wäl som emot den sanna och hälsosamma läran, hwilken lärer oss, at all diktad förtrolighet, och all fräck, förmäten och inbillad art, at tala och ungas med Gud, bör hållas för phantastisk och wanhedrande; gifwandes dese före: at som wi för Guds ögon äro allenast jord och stoft, så skole wi ock alt jemt och endast ungas med idel wår owärdighets betraktelser, och derwid blott betyga emot honom en helt fruktjam ärewördning uti en häpen ödmjukhet.

Men ack! huruvida dock sådane människor fela om deras andakt! och huru slätt förstånd betyga de dermed, at de förmäna deras samtal med Gud, då rätt kraftigt underhålles, enär det samma således med idel fruktsamme tankar anställles; och at Gud för sin höghet skul, intet tål, at detta ringa stoftet så förtroligt umgås med honom, aldenstund de se, det store och högt upsatte människor i werlden, intet hafwa så förtroligt umgänge med de ringaste. Men de weta ännu litet deraf, huru Gud i sin magt och höghet, wil wara ansedd och dyrkad; de äro ännu icke så wida komne, at de kunna begripa, huru de dödelige människors stora anseende, här nedre på jorden, är wändeligen ringa och förakteligt, ja mindre än intet, at anses och förliknas, emot Guds obegripeliga höga magt och wälde; emedan de jordiska höga, aldeles intet kunna låmpa sig efter de ringare saker, eller göra sig med dem jämnlika, fast än ofta sielwa wisheten, så wäl som kärleken til deras nästa sådant fordrar. Men deremot märk än ytterligare, huru Guds obegripeliga höghet öfwerträffar wändeligen wida alle andre obegripeliga ting; han är alle-
na

na Gudomelig och allrådande; ty på samma tid, då han är ganska högre än hela werlden, så nedsänker han sig äfwen då til de ringaste kreaturen, och besinner sig äfwen så hel och fullkommen i en blomma, som der ofwan i himmelen; derom säger en af Kyrko-Fäderna: Gud är en sådan, som är större än all ting, och ställer sig dock med all ting til likhet uti sin storlek.

Betrakta detta något litet mera, min käre själ, så lärer du af denna grunden lära kunna förstå ännu en annan, fast underbar hemlighet, nämligen, du kan deraf lära, huru Gud är den aldräusligaste af allt som du älskar, eller de dig älska; huru Gud är kärlekens rätta och enda systemål, emedan du finner uti honom allena bägge de nödwändigaste stycker, hwarföre han måste helt fullkomligen älskas, som är först des alswådige höghet, och sedan des allestädes närwarande jemulighet. Jag wil dermed säga: at du finner uti honom, både en oändelig höghet, som uphöjer honom oändeligen wida öfwer dig, samt tillika en oändelig godhet, den han wist of i Christo Jesu, i hwilken han war, til at försona of med sig sielfwan och uptaga of för sina barn:

barn; hwilken nåd och godhet, åter så mycket som nödigt är, drager honom så diupt neder, til at wara såsom din jämnlige, och at skicka sig så, det han med alt sit goda må försänkas i dit hierta, och göra dig uti sig ewigt och oändeligen lycksalig; han allena är din Herre, och jemwäl din förenade make; om honom kan du fördenskul i sanning säga: Min wån är min och jag är hans Hög. W. 2: 16. omskönt han är Gud, och jag är utom honom, såsom et intet; så är likwäl genom nåden i Christo Jesu med trone omfattad, och uti den andeliga förening i trone med honom, jag hans och han min egen.

Hans omäteliga godhet och wisshet är så stor, at han låmpar sig efter wår swaghhet, och gör wår ringhet beqwäm, at fatta uti sig hans omätelighet.

XVI.

Fördenskul då, och i betraktande här af, så träd nu, o du helige Sulamith! fram för Guds ansigte, wid somlige tilfällena, och i synnerhet då du har at handla med honom om rättsfärdiggörelsens werk, samt wid de heliga Sacramentens utdelning, icke annorlunda, än som en skugge
och

och et platt intet, i ödmjukhet, helt förnedrad; men åter på wisja tider och stunder, och när du i enslighet plägar med honom samtal, eller är i dit hus-arbete begrepen, så umgås med honom, som jag förr sagt, helt förtroligen och rätt hjerteligen, fastän dock alltid med kärligste wördnad, såsom det sig med en Brudgume bör, den man innerligen älskar, och med hwilken man om intet annat än idel kärlek talar, eljest skulle du dig bewisa aldeles straffwärdig och otacksam emot honom. Derföre kallar han dig ju sin kära, sin wän, sin dufwa, han som dock är din Herre och Mastare. Han wil du skal kalla honom, dit hjertas Gud, all trösts och hugswalelles Gud, din barmhertige Fader, en den der älskar, din trängtan och dit hopp, den aldrabästa, den aldrakäraste, den aldrakomligaste: dit alt och dit enda, hwars hjerta är med dit et, och hwars nåd kommer i din själ, at den må wara hennes lif, och aldrig mer wilja skiljas ifrån henne: du skal icke mer kalla mig Baal, det är Herre, utan du skal kalla mig min Man Hos. 2: 16.

XVII.

För det öfriga tala, under warande din
um.

umgångelse, intet alltid om dig sielf, eller om dina sysslor, om din tröst eller bedröfwelse; utan förändra som oftast dit tal, och tag tillfälle af alt det synliga, at swinga dig högre up, och sök hålla honom hos dig, med sådana saker, som honom angå och äro hans egne.

Tala med honom om hans lycksalighet, om hans höghet, om hans Gudomeliga egenheter, om hans förträffeliga gerningar, om hans Ords kraft, hwarigenom han hafwer gifwit alla kreatur deras wäsende, och dem frandragit utur deras ewiga intet.

Tala derom såsom de heliga det giordt, med suckan och andåktige förundrans rop; all deras wältalighet bestod derutinnan, när de berömde hans werk, och uttrade sig sålunda: Huru härligit är dit namn i all land? Ps. 8: 1. Huru underliga äro dina gerningar? Ps. 66: 3. Huru obegripeliga äro hans domar och outränsfärlige hans wägar? Rom. 11: 33.

O! du ewiga Wisheit, som hafwer hofogaf denna stora werldenes byggning, huru högt är du uppsatt, huru obegripeliga äro dine råd och beslut? huru outgrundelig är du i dit förhafwande? huru härlig och

underbar är du i dina verk; anser jag himmelens omäteliga widd; de många oförwanskade himla-ljusens sken, som uti så skön ordning äro stälte; de mångfaldige gåfwor och frukter, som jorden frambringar, eller de som hafwet och andra elementerna framgifwa: hwad hafwer icke all denna stora prakten, härligheten och skönheten för zirligt anseende, och huru angenämt är det, at alt sådant i stilhet betrakta, och i des öfwerwägande låta själen upfyllas med andelig förundran och himmelska tankar; Gud din råtfärdighet är hög, du som stor ting gör, Gud ho är dig lik: Stor äro Herrans verk, den som uppå dem aktar, han hafwer lust derutaf Ps. 71: 19. III: 2.

XVIII.

Medan du således lofwar och prisar desse hans underverk, bör du, såsom redan S. IV. här om påmint är, hwarken först eller sist förgåta det aldrabögsta under öfwer alla under, nemligen at Ordet är wordet kött, det är, Guds Sons Mandoms anammelse, och det människliga slägtets återlösning. Säg til honom: Haruppå grundar jag i gemen mina dagliga betraktelser

telser, och förlustar mig derwid, äfwen som de helige ånglar också hafwa det samma til grund uti deras frögdefulla betraktelser i himmelen och så länge ewigheten warar i Pet. I: 12. O! huru ofta tänker jag der uppå! O! du min lifs Förlossare? hwad för en söt och ljuflig ro är det mig, sådant åtänka, samt betrakta din kärliga förnedring i krubban, så wäl som wid foten af dit kors.

Desutom så tänk ännu tillbaka, käre siäl, på alt det, som dig under sådane betraktelser deröfwer infallit, eller hwad du läsit i böcker, eller hört i predikningar; tala med honom derom, såsom om saker dem du ej kan underlåta at säga eller betrakta. Blanda äfwen derunder några betygelser om din erkänslö, förundran, tro och kärlek: Jag tror, derföre talar jag Ps. 116: 10. Säg: Jag tror hwad dit heliga Ord och Evangelium mig om denna outhärliga hemligheten förkunnar. Jag talar derom dageligen, och wil jemmäl intil min ända bekänna: den korsfäste Jesus Kristus är min Serre och min Gud.

Detta är det aldräförsta ordet, som man bör önska hafwa lärt i waggan at efter-

tersäja; jag hoppas, det skal ock blifwa mit aldrastidsta, som jag wil säja, när jag skal skiljas ur denna werlden: ja, när jag skal framkomma för domen, skal åfwen wäl ännu då stå skrifwit uti mit hierta: Min Herre och min Gud Joh 20: 23.

Tala sådant med full andakt; men lägg ännu dertil, med David: Jag är swårli- gen plågad; men Herre wedergweck mig efter dit ord Ps. 119: 107. Säg: af min Frälsares kors ser och förmärker jag mit intet, min otvårdighet, mit förargeli- ga lefwerne, och min fördömmelse, så tydli- gen och klart, som jag åfwen deraf förmär- ker Guds stränga rättfärdighets och grund- lösa godhets höghet.

XIX.

Under alla dessa språk och mångahanda samtal med din käre Frälsare, förmenar jag, at du bör ej eller underlåta at föredraga honom din ungdoms dårskap och öfwerträ- delser. Tala derom med din käraste Brud- gume; och ånskönt du uti dina förra bät- tringsdagar intet förgätit at säja honom, alt hwad dig om hiertat legat; så behöf- wer du ändock intet frukta, at du warder honom dermed beswårlig, om du widare

dig för honom förödmjukar, och än en gång föredrager honom det samma.

Berätta honom om din förra lefwer-
nes galenskap uti din ungdoms eländige år,
och alt hwad deruti förelupit, då werldsliga
sällskap förförde och drogo dig i sligt bedröf-
weligt tilstånd. Påmin dig dina fel med
suck och tårar, och öfwa dig flitigt i sådana
bättrings werk, som billigt fordras emot
den nåd, som din himmelska Brudgumes
död dig förwårswat, och hwarmedelst du
ifrån helfwetet blifwit befriat; säg til ho-
nom: det är, kåraste Frälsare, hwad mig
än misshagar uti så grofwa synder, och
hwad mig måst qwäljer, at mit hierta är
altför swagt dem behörigen at hata. Uck!
det är wisseligen altför ringa hwad mit
och andre fromme människors hiertan,
hvilkom mina synder warit kunnoge, der-
öfwer med mig hafwa gråtit. Jag önska-
de wäl, at alla trogna människors hiertan,
sig med mit samman fogade, och tattade
så stor förkrosselse, och upwäckte så bittert
hat öfwer min synd och otacksamhet, at
det måtte warda jemlikt med min jänner
och uselhet; samt at vårt förenande bät-
trings- och ögna-watu, kunde swara e-
mot

mot min skyldiga ånger, och sedan flyta samhälligt til den sanna hälsobrunnen, med lefwande tro och fast hopp om ewig förlossning. Herre låt mit elände och rop, i gemenskap med de trognas böner, inför dig komma; låt min ånger wara med trone, och min tåreflod med Christi Blod så bemängd, at jag i anseende til samma dyra försoning, må undfå af nåde hwad af egen kraft och förtienst aldrig kan åstadkommas. Skapa du sielf i mig et rent hierta: gif mig en ny wiß och wis anda Ps. 51: 12. Herre bewis du sielf din magt och barmhertighet; Skapa i mig et nytt rent hierta och gif mig din Helige Anda, på det jag dig rätt och troligen må älska.

Et sådant förkrossat hiertas trångtan behagar vår kära Frälsare, äfwen så hos oss, som Davids och Petri honom tacktes, samt många andra syndares bättrings nit, hwilka i många år med innerliga hiertans suckar och bittra tårar hafwa begråtit sina begångna synder, och önskat, at om möjligt woro, måtte hos dem, uti deras själar, öppnas en sådan springekälla af detta bittra watnet, hwilken aldrig uttorkades, utan warade i hela deras lifstid. Ack! at jag

watn nog hade i mit hufwud, och min ögon woro en tårefälla, at jag natt och dag gråta måtte Jer. 9: 1.

Säg ock du sammaledes, min andåktige själ, när du betraktar din korsfäste Brudgumes sår och öppnade sida; men säg det upriktigt och af hiertat, med sådane ord, som intet annat äro, än kärleks-suckningar; ack! at jag watn nog hade i mit hufwud. Ack! huru säll wore jag, min käre Herre, om jag såge ur mina ögon flyta tårefloder, hwilka kunde i trona förena sig med din strida blodsström, och med densamma sedan kringflyta til alla orter, derest mina fel och öfwerträdelser äro begångne, och på det man allestädes, hwarest man wet mig hafwa syndat, också weta måtte, at jag det äfwen har begråtit, och at man altså der måtte finna et stadigt warande kännetekn af min synda-ånger och bättring, samt mina synders ewiga förlåtelse, genom trona på Christum.

O! i människor, som hafwen något hört och förnummit af mit förargeliga lefwerne, kommen och hören jemwäl mit ynkelige klage-rop; kommer och skåder mit smärtesulla hierta. Skåder dock och ser

ser til, om någon wärk kan wara sådana, som min werk, then mig så uppåter Klagowis. 1: 12. Se det an min Gud, och låt gå dig til hiertat, hwad i min siäl och mit samwete förelöper; jag hoppas uppå dig, ja äfwen i det usla tilstånd, som mig nu trycker; war så nådig och älska mig äfwenwål i denna min eländes tid; wägra dig åtminstone intet, mig deruti at anskåda, utan låt af din ögon utgå den kraft, som meddelar nåd, lif och hälsa. Se uppå min jämmer och eländhet, och förlåt mig alla mina synder Ps. 25: 18.

O Sulamith! Gud ser dig wäl och underlåter intet, at trösta dig under warande sådana heliga stunder, då du å nyo befinner ångest, och känner sär uti dit besymrade samwete. Han upprepar och försäkrar dig å nyo innerligen, hwad han dig så ofta låtit förkunna genom Propheter och Evangelisterne, nemligen, at dina synder äro förlåtne och afstrapade, och at de ingen magt mera hafwa til at fördöma dig. Jag wet det wäl, min käraste Frälsare, men jag försträckes deröfwer, at mina synders åminnelse, tyckes mig ännu förblifwa stående uti liuset inför din ögon.

Uck! store Gud! jag känner ännu intet i mit hierta kraften och trösten af de orden, som du talar, när du säger: Jag förläter; det är ännu en hemlig fruktan hos mig, at du mins ändå min synd och öfwerträdeise; jag är så swag, at jag gerna wille med kånbar tröst förnimma, det du icke allenast har förlåtit, utan jemmål wil ewigt glömma bort och helt förgåta hwad jag i hela mit syndiga och förargeliga lefwerne dig emot brutit hafwer.

Ty huru wore det möjeligt, at jag skulle kunnit lefwa i en sådan helig Guds närwarelse, som har sedt all min föröfswade oetrohet, och sig den samma ännu påminner? Uck huru skulle jag wäl kunna wara nog tröstad af den försäkran som man mig på dina wågnar dageligen förkunnar, at mina synder äro med din dyra utgutna Blod afswagne, så länge jag fruktar, at de ännu ligga uptäckte för dina ögon, och skola der ewigt uptäckte blifwa; så at på det sättet, min otacksamhets tid kommer at blifwa, jemmål under den härliga paradises-glansen och glädjen, en ewig styggelse för dig; jag warder full med sådan fruktan och ångest, när jag hörer David qwida och säga:
Wå.

Våra misgärningar sätter du för dig, och våra okände synder i liuset för dit ansigte Ps. 90: 8.

Det är wäl icke utan, o! min siäl, at en sådan fruktan mycket förhindrar dit förtroliga umgänge med din Gud; men så är han likwäl altför nådig til at lemna dig länge i sådant ängsligt och fruktsamt tilstånd. Han hämtar dig wäl utur detta diupet, och tröstar dig igen med försäkran derom, at han icke allenast har förlåtit, utan jemwäl bortglömt altsammans, och nedsänkt dina synder, samt deras åminnelse i afgrunden, hwarutur de aldrig framkomma skola. Jag, jag utstryker dina öfwerträdelser för mina skul, och kommer dina synder intet mera ihog, säger han sielf Es. 43: 25. Jag wil förlåta dem deras misgärningar, och aldrig komma deras synder mera ihog Jer. 31: 34. Ty han är barmhertig, han skal ännu förbarma sig öfwer oss, och kasta alla våra synder i hassens diup Mich. 7: 19.

XX.

Skulle til äfwen tyrs wederfaras dig, hwad äfwen de frommaste siälarne ofta hän-

hända plågar, at du alt detta oaktat, warder af sådan fruktan oroad, som wore din syndaskuld ännu intet aldeles förlåten, och at Gud ännu måste hafwa i sinnet, derföre at låta straffa dig och emot dig wredgas; så försumma ingalunda, så snart slika tankar infalla, at strart deröfwer wredgas på dig sielf, samt bestraffa detta dit mistrogna hiertas oroliga bekymmer, såsom et fel, hwilket, tör hända, är Guds wishet och barmhertighet wida förhateligare och wedersinggeligare, än all den synd som du eljest bedrifwit. Blygs deröfwer, och fördrif strart sådana tankar, såsom en ingifwelse af helfwetet; uppenbara det din Ståla-Brudgumme, med afsky, förskräckelse och fördömande öfwer et så blindt och straffwärdigt förtroende.

Tag dig äfwenfå i akt för andra dylika swagheter, och låt dig intet öfwerwinnas af sådana oroligheter och orwäder, så at du fruktar fiendens eller de orena andars magt, när de dig ansätta och inskiuta, uti din inbillning någon samwets ångest och förstådda faselige plåge-bilder, samt dig håftigt förtölja, och i din själ upwäcka allahanda skadeliga sinnets oro och rörelser, til otro
och

och förtwißlan; öppna då ögonen och erkänn dig helt owärdig til Guds kärlek, då du således låter dig skräckas, samt efterlåter sådan rök och skugga hafwa magt til at förstöra en persons ro, som Gudi är kär, och han med sin nåde bestärmar.

Är det icke i sanning en stor blygd och blindhet, o! min älskeligaste Brudgumme? hwadan kommer mig denna fruktan? Åck! huru kan den samma intränga sig hos mig, under så många underbara undfångne bewis af din barmhertighet och kärlek?

Jag tilstår billigt mig hafwa warit en stor syndare; af et intet är jag härkommen; jag är stoft och aska; jag är en ringa matk som utur orenligheten framkrupit? Men du är en Gud, en ewig Tröstare, och en oöfwerwinnerlig de eländas Bestärmar. Jag läser i dit Ord, altså älskade Gud werlden, at han utgaf sin enda Son, på det, at hwar och en, som tror på honom, skal icke förgås, utan få ewinnerligt lif. Du säger: mit låra kreatur, ehuru skröplig, ringa och föraktad du någonsin må wara, ja, fast woredu än mindre än en matk, som man trampar med fötterna, så war likwål wid godt mod: Fruktas dig intet, ty jag hielper dig,

Dig, säger Herren: och är din Förlossare, den Selige i Israel Es. 41: 13. 14. Ingen skal rycka dig utur min hand Joh. 10: 28. Efter du så dyr för mig ögon aftad åst, måste du ock hårlig wara, och jag hafwer dig kär, så frukta dig intet Es. 43: 4. 5.

Så talar du med mig, du Allsmågtige Barmhertighet, och likwål bäsvar jag? Ack! huru är jag så förblindad? Försäkra då ju icke dina löften mig, at du håller mig i dit sköte, som en moder sin enda son, den hon af innerlig kärlek omfamnar: ja, at du drager mig som et barn i qveden, och bewarar mig som et däggjo-barn: at du bär mig på armarna, som en fader sit barn, hwilket ännu ej gå kan. Och at du i lika måtto wil bära och leda mig jemwål hela lifstiden igenom, intil min ålderdom, ja, intil min sidsta affkedstima, då du förer mig utur detta lifwet? Du hafwer mig atordt, derföre wil du ock mig bära och hielpa Es. 46: 3. 4.

Så talar du min Gud, och jag hör det; jag wet det är du, som talar med mig, och likwål frågar jag, om du hafwer mig kär, och i minne? Om du ser mina tårar
och

och hörer min röst? Du hafwer lidit döden för mig, och giordt en full betalning för alla mina synder; du hafwer giordt mig så många löften, och ändå far jag fort at rådas, liksom wore de gjorde af en swag och bräcklig människa, och bryter således med min obetänksamma orolighet emot din kärlek, och dit heliga Ords sanning. Ack min Gud! jag fördömer sådana oroliga tankar i mit hierta, och wille gerna vara dem lös; men det står icke i mina krafter; utan det är din nåd allena som kan hela denna min brist: Styrk min swaghet at jag öfverwinne mig sielf, och icke mera hos mig lemna detta skamliga och straffwärda mistroendet något rum; ack! Herre, jag wil hellre dö, än under dina wingars skugga och beskärm vara försagd och båsbande. Gif mig då dina nåd, at kunna förlåta mig på dig, och i trones förening med Jesu min Frälsare, uplyfta min anda öfwer alt hwad hwad skapat och förgängeligt är, så fruktar jag för intet; jag hoppas och älskar ej eller då något annat än dig allena.

På det nu sådan tröst och tillförsigt mådes bättre kunna intryckas i dit hierta, så föreställ dig som oftast de märkwärdigaste wäl-

wälgerningar, hwilka du af Gud har åtniutit, så wäl som ock de margfaldiga tilfällen, hwaraf du har kunnat erkänna, at han warit ditt beskudd och dig synnerligen nådig. Förtälg dem honom sielf, och påmin dig, at trenne händelser äro, som denna älsfeliga Brudgummen gerna må anhöra; och du ej må frukta dig honom för ofta kunna föredraga och uprepa.

Gemensligen måste du göra dermed en begynnelse, när du ärnar tala med honom om dina hussaker. Berätta honom först dit stora synda-fördert; dernäst hans Uterlösningens-werk och din Frälsares lidande och död på hufwudskalleplatsen; samt änteligen om hans stadiga förhållande emot dig, och det bistånd, som du förspott på många underliga sätt, genom des nådiga Förshn, wid sådana tiltällen, då du eljest stådt i fara at omkomma och fördertwas; samt huru du äfwenwäl ännu, i samtma stund, då du talar med honom, bleswe ewigt förlorad, om han ej hade medlidande med dig, och des barmhertighet ej wille förintinna din klageröst i din bekanta nöd. Tacka honom derföre och säg: Du min Gud, har räckt mig din hand, uttagit

git min siäl uti dödenom, mina ögon
ifrån tårar och min fot ifrån fall Ps.
116: 8. Således hafwer du sönderslitit
mina bojar, du hafwer förlåtit mig min
otacksamhet, samt helat min swaghet och
bräcklighet; du hafwer giordt mig helbreg-
da, skänkt mig nåd och ewig försoning; du
hafwer bekrönt mig med wälsignelse, och
upfyllt mig med dit goda; du låter mig we-
ta den hemliga wisheten, den i det fördol-
da ligger, och uppenbarar mig dit Euan-
gelii rena sanning; du hafwer mig ruckt ur
det elända tilståndet, derest jag uti helfwe-
tes portar war råkad, under de onda an-
darnas händer, och i det stället försatt mig
i din älskelige Sons rike, och uti de heliga
änglars sälla aemenskap. Lofwa derföre
Herran min siäl, och förgåt icke hwad
godt han dig giordt hafwer Ps 103: 1.

Sluteligen tala med din Frälsare, om
allehanda saker, underhålt helt noga wän-
skap med honom, och uptäck honom, som
en wän den andra, alla dina hemligheter,
och hwad dig åkommer; o! andäktige siäl,
gör sådant rätt frimodeligen, och frukta dig
för ingen ting mera, än at wara i en träl-
doms fruktan, rädd och skräckas för den,
som

jom ingen ting högre hos sina heliga miss-
hagar, än en misströstans bårwan, och en
förlagd och klenmodia andas oro.

XXI.

Hwad nu wid et sådant slags umgån-
ge och samtal med Gud bör anses för det
aldranfördelaktigaste, är detta, at ånskönt,
det ofta synes, som låte Gud dig under wa-
rande dit samtal, alt fort tala allena, utan
at han något dertil säger eller swarar, så
tiger han litwål dock icke.

Han hafwer en besynnerlig röst, som
är honom allena egenteligen tilhörig, hwar-
igenom han gifwer dig tilkänna den san-
ning, som hans kärlek wil dig förkunna,
fastän hwarken dina utwärtens sinnens kraf-
ter eller dit förnufts förmågo något deraf
förnimma. Men detta Guds tal och swar
sker, när du oförmärkt förspörjer i din hug
upgå sådana tankar, som dig trösta, och
stilla din fruktan: när du blifwer warse en
klarhet, som fördrifwer mörkret, och beta-
ger din förra otviffhet och tvekan; när dig
allehanda anslag infalla, hwarmedelst dig
lägges uppenbart för ögon, huru du bör
dig förhålla, och du finner en säker wäg,
til at kunna lyckeligen fortsätta och uträt-
ta dit förehafwande. Det

Det är wäl redan mycket, at han dig anhörer; men han kan dock intet underlåta, at trösta och swara dig, när du i sådan ödmjuk förtrolighet med honom talar.

Men när han nu sådant gör, så äro hans ord intet såsom talade i wädret, utan han gifwer dig jemmäl sit lius, sina tankar, sin tröst och sin kärleks sötna i hiertat. Hans hierta talar med sin Brud et sådant språk, som hon wäl förstår.

Mel. Up Guds barn och e'r nu gläder.

I.

Kommer hit J som arbeten,
 J med :: :: sorg betyngde bröst;
 J som efter Jesum leten,
 Kommer :: :: hit til eder tröst;
 Eder Jesus eder kallar,
 Han at kärlek öfwerswallar,
 Och wil gifwa allom ro,
 Som på honom stadiat tro.
 Gud ske ära :: stunden nalkas,
 At wår mödos hetta swalkas;
 Den som blifwer fast wid trona
 Får af Jesu :: Lifsens Krona.

2. Her

2.

Herre Jesu som oss kallar,
 Och oss :: :: biuder gå til dig,
 Hör min bön, som jag framkallar:
 O min :: :: Jesu drag du mig.
 Ack! jag är at komma swager,
 Din du sielf mig icke drager;
 Ack, min Jesu, du mig gif
 Andans styrko, lius och lif;
 Låt mig :: ewigt hos dig wara,
 Och mig kärligt med dig para,
 Låt mig blifwa fast i trona,
 Så får jag ock :: Lifsens Krona.

3.

Nu har jag förnöjsamt hierta;
 Ty jag :: :: tröstar på dit Ord:
 Derwid stillas all min smärta,
 Jag är :: :: frälst från dödsens mord.
 Jag har nåd hos Fadren wunnit,
 Jag har i lif i Jesu funnit;
 O jag är nu ewigt säll!
 Lofwa Herren Gud min siäl!
 Jesu, Jesu :: dig ske ära,
 Som den nåd mig tåcchts beskåra,
 At jag dig, du Lifsens Krona,
 Får åtniuta :: genom trona.

